

SAYI: 50 / 14-28 Eylül 2005 FİYATI: 75 yrk. / 750.000 TL.- (KDV DAHİL)

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

KÜRT ULUSUNA

KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI

- ◆ Demokrasi ve Sosyalizm İçin Geçici Devrim Hükümeti
- ◆ Zafer İçin Önemli Fırsat
- ◆ Katrina Kasırgası Yoksulları Vurdu
- ◆ Emperyalist Kalelerde Olgunlaşan Devrimler
- ◆ Sermayenin Sarıgazi Festivali Dağıtıldı
- ◆ 16. Yılında Leninist Saflara!

**sarıgazi ekin sanat merkezi
kapatılamaz!**

DEMOKRASİ VE SOSYALİZM İÇİN GEÇİCİ DEVRİM HÜKÜMETİ

Demokrasinin sınıfsal içeriği sorunu Marksizm tarafından açıklanmasına rağmen, bugün hala, demokrasiyi genel bir şeymiş gibi gösterme, sınıflar üstü bir olgu olarak ele alma çabaları sürüyor. Bu yöndeki çaba hem burjuvazi, hem de küçük burjuvalar tarafından devam ettirilmiştir. Somutlarsak, burjuva demokrasisi, burjuvazi için demokrasi, emekçi halk içinse, diktatörlük olduğu halde, burjuvazi onu “herkes için” demokrasi olarak göstermiştir. Küçük burjuva hareket de, demokrasinin sınıfsal içeriği yerine, “genel olarak” demokrasiden söz ederek, burjuvazi ile aynı noktadan hareket eder. Proletarya onlardan farklı olarak, demokrasiden, onun sınıfsal içeriğini doldurarak bahseder.

Türkiye’de bir burjuva demokrasisi hiç yaşanmadı bir burjuva demokrasisinin ekonomik temel olan serbest rekabetçi kapitalizm yaşanmadan, emperyalizmin ekonomik ilhaki ve işbirlikçi burjuva egemenliği gerçekleşti. Daha sonra ise tekelleri egemenlik dönemine geçildi. Tekelcilik ise, bilindiği gibi, her türden demokrasinin yadsınmasıdır. Böylece demokrasi (burjuva demokrasisi) gecikmiş bir hülya olarak kaldı. Fakat orta sınıfların hep özlemle beklediği bir hülya oldu. Devlet egemenlik sistemi ta en başta anti-demokratik bir temelde şekillendi. Devlet bu yapıyla, halkların demokrasi eğilimiyle sürekli çatışma içinde olmuştur. Demokrasi, tarihi nedenlerle, hem emekçi sınıflar, hem orta sınıflar için çok önemli bir hedef oldu hep. Bu özgül durum, demokrasinin sınıfsal içeriğinin üstünün örtülmesini, muğlaklaştırılmasını ve genelleştirilmesini getirdi. Kapitalizmin süreç içinde gelişmesi; emek-sermaye uzlaşmaz çelişkisinin gelişmesi ve bu temelde sınıflar çatışmasının sertleşmesi yoğun çatışmalı bir döneme girilmesiyle birlikte demokrasi sorunundaki sisler de dağılma-ya başladı. Fakat küçük burjuvazinin düşün-

cesi hep sislidir; bu nedenle demokrasi sorununu bulanık ve muğlak olarak anlamakta ısrar ediyor.

Devrimci işçi sınıfı hareketi ve onun temsilcisi olan Leninist Parti açısından, demokrasi sorunu açıktır, demokrasi sorunu onun sınıfsal içeriği sorunudur. Kapitalist toplumda sınıfsal kutuplaşma, toplumsal kamplaşma kesin ve keskindir. Ya proletarya diktatörlüğünden yana olacaksın, ya burjuva diktatörlüğünden yana. Ara yol yoktur. Nasıl ki, burjuva diktatörlüğüne geçiş biçimleri varsa, proletarya diktatörlüğüne de geçiş biçimleri var. Devrimci işçi hareketi, biçimi ne olursa olsun öz olarak proletarya diktatörlüğü için mücadele eder. Sovyet iktidarı proletarya diktatörlüğünün biçimlerinden biridir. Halk Demokrasisi ise, proletarya diktatörlüğüne dönüşecek bir iktidar biçimidir. Halk Demokrasisinde akılda tutulması gereken, süreç içinde proletarya diktatörlüğünün bir “biçimi”ne dönüşeceği. Yoksa ilk doğuştan proletarya diktatörlüğü olarak şekillenmez. Bunun için proletaryanın müttefikleriyle birlikte ele geçireceği iktidarın bileşiminde sınıfsal bir değişim gerekiyor. Biz, Türkiye’de “demokrasi ve sosyalizm mücadelesi”nden söz ederken; Halk Demokrasisi ve sosyalizm mücadelesinin bütünlüğünü anlatıyoruz.

Demokrasi ve sosyalizm mücadelesi, iç içe geçmiş tek bir süreçtir. Sosyalizmden ayrı, bağımsız bir demokrasiyi hiç düşünmedik; sosyalizmden ayrı bir demokrasiyi, yani demokratizmi savunmayı küçük burjuva harekete bıraktık. Proletarya, demokrasiye sosyalizm hedefine ulaşmak, ekonomik kurtuluşunu gerçekleştirmek için gereksinime duyar. Bu anlamda, demokrasi mücadelesini sosyalizm mücadelesine bağlar. Ancak sosyalizm demokrasiyi tamamlar, genişletir, onu tam bir demokrasi olarak uygular.

Demokrasi sorununa sis içinde bakan-

Demokrasi sınıflar üstü değildir; içerik olarak sınıfsaldır; çözümü de sınıfsal olacaktır. Demokrasi mücadelesi, kapitalizmi yıkma ve sosyalizme geçme mücadelesiyle sıkı bir ilişki içindedir. Bu nedenle, işçi sınıfının sahiplendiği bir sorundur. İşçi sınıfı, demokratik, özgür bir ortamda sosyalizmin inşasına girişebilir. Bu anlamda demokrasi mücadelesini, sonuna kadar götürmede işçi sınıfının temel yararı vardır. Demokrasi mücadelesi aynı zamanda, sosyalizm yolunda, iktidarı ele geçirme yolunda işçi sınıfı için iyi bir okuldur. İşçi sınıfı demokrasi mücadelesinden geçerek, nasıl yöneteceğini öğrenecektir. İşçi sınıfı, demokrasi mücadelesinden geçmeden iktidara gelemeyebilir, gelse bile onu koruyamaz, sürdüremez. Öte yandan işçi sınıfının, önderliği olmadan, mücadelesi olmadan da demokrasi sorunu çözülemez.

lar, demokrasinin elde edilmesine, ele geçirilmesine de aynı pencereden bakarlar. Çok yaygın sayılabilecek bir demokratik potansiyel var. Onyıllarca verilen bir "demokrasi kavgası" var. "Demokrasi" teması politik literatürde olduğu gibi, sanat literatüründe de baş bir yer tutmuştur. Demokrasi yolunda ne serüvenler yaşanmıştır. Tüm bunlara rağmen, demokrasi gerçekleşmemiştir. Bunun en büyük nedenlerinden biri, demokrasinin gerçekleştirilmesinin burjuva sınırlar içinde düşünülmesidir. Demokrasiye "demokratik yol" denilen burjuva parlamenter yolla ulaşılması temel alınmıştır. "Demokrasi mücadelesi"ne öyle bir burjuva havası verildi ve bu proletaryanın toplumsal kurtuluş hedefinin önüne öyle mutlak olarak kondu ki; bu biçimde bir "demokrasi mücadelesi" proletaryayı vuran bir silaha dönüştü. Öyle ki, demokrasi istemi, kendisine "sosyalist parti" vb. diyen partilerin programlarında bile mutlak bir ön aşama olarak yer aldı. Demokrasi hedefi mutlaklaştırıldı; ani nitel sıçramalar yok sayıldı. Öte tarafta her seferinde yeni bir "Demokratik Türkiye" platformu kuruluyor; fakat nasıl bir demokrasi istendiği ve demokrasinin nasıl kurulacağı ortaya konmuyor. Bilinen bir şey varsa, o da, demokrasi sorununun burjuva sistem içinde çözüleceğinin ileri sürülmesidir. Esasında demokrasi sorununun çözümlenmesinin önündeki engel bu anlayış olmuştur. Oysa, demokrasi sorunu her zaman bir devrim sorunu olmuştur. Bugüne dek yapılan devrimlerin tarihi de, demokrasinin devrime bağlı olarak devrimden sonra gerçekleştiğini gösteriyor. Demokrasiyi yalnızca istemek yetmiyor, onu gerçekleştirecek gerçek mücadele yollarını da ortaya koymak gerekiyor.

Demokratik ve sosyalist bakış açısı o kadar burjuva etkide kalmış ki; onu gerçekleştirecek yollarını, somutlarsak, diktatörlük sorunuyla bağını bile düşünmüyor. Demokrasi ve diktatörlüğü yan yana düşünemiyor bile. Ne felaket! Oysaki tarihte, toplumsal yaşamda diktatörlük olmadan demokrasi hiçbir zaman gerçekleşemez. Fakat değil demokratlar, sosyalistler bile diktatörlük soruna, burjuvazinin çözüyle baktıkları için -devrimci halkın diktatörlüğüne ve proletarya diktatörlüğüne karşı- adlarını "sosyalist demokrasi" olarak koymuşlardır. Onlardan farklı olarak devrimci işçi sınıfı hareketi, diktatörlüğün kabulüne dek varılmadan devrim kavramının eksik kalacağını bilir. Marx'ın tarih görüşü esas olarak sınıf mücadelesinin proletarya diktatörlüğüne kadar varılmasıdır. "*Her devrimci sınıfın -der V. İ. Lenin- zafer kazanmak için kendi diktatörlüğünü kurmak zorunda olduğunu kavramış olan, devrim tarihinden hiçbir şey kavramamıştır ya da bu alanda hiçbir şey bil-*

mek istememektedir." Diktatörlük, devrimin temel sorunu olduğu gibi, demokrasiyi getirmenin de koşuludur. Lenin, Mehring'in aktarımlarına dayanarak Marx'ın aşağıdaki, buraya bir bölümünü alabileceğimiz sözlerini aktarır: "*Bir devrim ertesinde her geçici devlet hali -diye yazıyordu 14 Eylül 1849 tarihli Neue Rheinische Zeitung -bir diktatörlüğü, hem de enerjik bir diktatörlüğü gerektirir...*" Perspektifleri burjuva görüşlerle dolmuş olan küçük burjuva demokratik hareket ve küçük burjuva sosyalist hareket. Lenin ve Marx'ın bu açık sözlerini nasıl kavrayabilir ki.

İlerici hareket ise demokrasi sorununu burjuvaziyle uzlaşma içinde ya da dolambaçlı yoldan çözmeyi savundu. Bu yüzden zaten çözemedi. Çünkü demokrasi ve özgürlük mücadelesi egemen güç olan burjuvaziye karşı verilebilir. Ekonomik ve politik olarak egemen olan tekeller burjuvazi halkların demokrasi ve toplumsal kurtuluşu önündeki asıl engeldir. Tekelcilik, demokrasi, özgürlük değil, egemenlik ister. Demokrasi, özgürlük mücadelesi tekeller kapitalist egemenliğe karşı verilebilir ve tekeller egemenlik yıkılarak elde edilebilir. Demokrasi, özgürlük, burjuvaziyle uzlaşma içinde, dolambaçlı yollarla, ılımlı yöntemlerle değil, devrimci zor yöntemle elde edilir. Demokrasi ancak ele geçirilir. Ele geçirme ise zor, devrimci zor demektir.

Tekeller sermayenin ekonomik ve politik egemenliğine Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidarı ile son verilecektir. Proletarya önderliğindeki bu devrim Halk Demokrasisini gerçekleştirecek, kesintisiz olarak sosyalizme dönüşecektir. Tam demokrasiyi gerçekleştirecek olan Demokratik Halk İktidarı devrimle kurulacak, devrime dayanacak ve tamamen devrimci yöntemlerle çalışacaktır. İktidarı ele geçirecek olan Demokratik Halk Devrimi'nin gerçekleştirmesinin ilk kanıtı, ilk yapıtı, ilk doruğu Geçici Devrim Hükümeti'dir. Bu devrimci iktidar organı tüm devrimlerin ortak yasasıdır.

Marx'ın sözünü ettiği, devrimin hemen ertesinde devrimci sınıfın gereksindiği en enerjik diktatörlüktür. Böylesine enerjik bir diktatörlük Geçici Devrim Hükümeti olmadan devrimin kendisi tehlikeye girer. Proletarya ve halk kitleleri boş yere savaşıyor olmamak için, "devrimin hemen ertesinde" halkın devrimci diktatörlüğünün organı olan Geçici Devrim Hükümetini gerçekleştirmek zorundadır. Geçici Devrim Hükümeti geleceğe ertelenmemeli. Devrimci durum doğmuşsa, halk kitleleri her yerde devlet güçleriyle çatışma içindeyse, Geçici Devrim Hükümetine bu günden hazırlanılır. Devrim Hükümetini bugünden hazırlamak toplu-

daki saflaşmayı hızlandırır; Demokrasi ve sosyalizm güçlerini birleştirir. Demokrasi için kitleleri harekete geçirmek yerine, onları burjuvaziden gelebileceği düşünülen adımlar için beklentiye sokanlara, söylediğimiz odur ki, demokrasi istiyorsanız, Geçici Devrim Hükümetini getiriniz. O zaman demokrasi öyle sınırlı, güdük olarak, icazetli olarak değil, tam olarak gelişecektir; özgürlükler gerçek anlamda serpilip gelişecektir. Demokrasi isteyen, özgürlük isteyen, onun gereğini yerine getirmelidir. Geçici Devrim Hükümeti geleceğin değil, devrimin bir sorunu olarak, günün sorunudur; pratik bir sorundur, devrimci halk eyleminin güncel hedefidir.

Demokrasi sınıflar üstü değildir; içerik olarak sınıfsaldır; çözümünü de sınıfsal olacaktır. Demokrasi mücadelesi, kapitalizmi yıkma ve sosyalizme geçme mücadelesiyle sıkı bir ilişki içindedir. Bu nedenle, işçi sınıfının sahiplendiği bir sorundur. İşçi sınıfı, demokratik, özgür bir ortamda sosyalizmin inşasına girişebilir. Bu anlamda demokrasi mücadelesini, sonuna kadar götürmede işçi sınıfının temel yararı vardır. Demokrasi mücadelesi aynı zamanda, sosyalizm yolunda, iktidarı ele geçirme yolunda işçi sınıfı için iyi bir okuldur. İşçi sınıfı demokrasi mücadelesinden geçerek, nasıl yöneteceğini öğrenecektir. İşçi sınıfı, demokrasi mücadelesinden geçmeden iktidara gelemez, gelse bile onu koruyamaz, sürdüremez. Öte yandan işçi sınıfının, önderliği olmadan, mücadelesi olmadan da demokrasi sorunu çözülemez.

Emekçi kitlelerin temel sosyal ve politik sorunları ancak halk eylemiyle ve devrimci mücadele yöntemiyle çözülebilir. Demokrasi sorununda da halk eylemi dışında bir yol arayanlar, onu hiçbir zaman çözemezler. Küçük burjuva demokratik hareket, demokrasiyi sınıflar üstü olarak gördüğü için, çözümünü de sınıflar üstü olarak, yani tüm sınıfların katılımıyla (uzlaşmasıyla) olacağını düşünüyor. Böyle anlayınca da, demokrasiyi burjuvaziye karşı devrimci eylemiyle değil, bir toplumsal mutabakat, bir konsensüs yoluyla kazanacağını düşünüyor. Bu yol, küçük burjuva demokratları için uumsuz bir yoldur; halk kitleleri için bir aldatma, pasifize etme, devrimden vazgeçirme anlamına gelir. İçine girdikleri yol, küçük burjuva demokratlarını çürütüyor; onların dinamik, canlı yönlerini de yok ediyor. Tüm gelişmeler bir kez daha gösteriyor. Özgürlüğe giden yol devrimden geçer yalnızca.

İşçi sınıfı ve halk kitleleri bu yolu kendisi açıyor. Her gün ve her gün giriştiği sayısız eylem ve yöntemle özgürlük yolunu, kurtuluş yolunu döşüyor. Büyümekte olan devrim bu mücadeleyi sonuca bağlayacaktır.

C. DAĞLI

ZAFER İÇİN ÖNEMLİ FIRSAT

AKP, hükümet koltuğunda 1000. gününü kutladı; ama havai fişek gösterisi değil, ekonominin fırtına bulutları arasında çakan şimşeklerin tehdit edici gösterileri altında.

Son zamanlarda hükümet ve sermaye çevreleri, dünyanın tanınmış ekonomistlerini, banka ve şirket yöneticilerini, ardı ardına Türkiye'ye davet ettiler. Davete icabet edenlere ekonominin gidişiyile ilgili sorular sormak adetten oldu. Her biri "uzman" misafirlerin bu soruya verdikleri cevap, ezberlenmiş bir kalıp gibiydi: "Ekonomimizin geleceğini parlak görüyoruz". Bu, bugüne ilişkin karamsar düşüncelerin diplomatik ifadesinden başka bir şey değil.

Yine de, bu konudaki sessizlik, son birkaç haftada iyiden iyiye bozuldu. İnkar gelmeyen ekonomik kriz ve geliş her yönden rahatça duyulan bu "ani çöküş" tehlikesi, kimilerinin çenesini çözdü. Kabinenin, karnını içeri çekip verdiği genç pozlarla ünlü bakanı Kürşat Tüzmen, aynı numaranın ekonomide işe yaradığını anlamış olacak ki, yaklaşan ani çöküş tehlikesini kabul etmek zorunda kaldı. Öğleden sonra günaydın diyelim. Hükümet, 2004 yılı büyüme rakamlarını %9,5 olarak açıkladığında, biz bunu, arabanın hangi hızla duvara çarpacağına ölçüsü saymıştık. Sermaye, kendi hedeflerinde ne kadar "başarı" kazanırsa, o kadar geniş ve yaygın bir yıkımı hazırlar.

Cesede Gülyağı

AKP, kredi-para darlığının tetiklediği 2001 yılı krizinin büyük tahrifatı üzerine gelen bir hükümet olarak, dünya ekonomik dengelerinin yardımı koştugu en şanslı partilerden biri oldu. Çünkü

emperyalist-kapitalist dünya, tam da o dönem, artık yeni yatırımlara yönlendirilemeyecek düzeyde birikmiş olan para-kredinin bolluğu içinde yüzüyordu.

Emperyalist tekellerin, banka ve finans kurumlarının elinde toplanan büyük miktarda para, iki nedenden ötürü yeni üretim alanları yaratacak üretimde kullanılmıyordu. Birincisi, hangi üretim dalını ele alırsanız alın, her alanda hüküm süren üretim fazlası, düşen kârlarla birlikte, yeni yatırımlar konusunda sermayeyi hiç de motive etmiyordu. İkincisi, bu denli büyük birikimin yatırıma yönelmesi, dünya çapında büyük sermaye varlıklarının değerinin hızla düşmesi anlamına yani daha belirgin bir sonucuna atfen söylersek, tüm dünya borsalarının büyük değerler kaybetmesi anlamına geliyordu. Bu bol para-sermaye ya devlet bonolarına aktı ya da tekelci rekabetin iyice kızıştırdığı, hisse senetlerinin el değişiminde kullanıldı. Başka nedenlerin yanında öne çıkan bu iki neden, sermaye bolluğuna rağmen, yeni yatırımların ve üretim alanlarının ortaya çıkmasına engel oldu. Yani sermaye, gelişmesinin bu yeni aşmasında, bizzat kendisinin engeli durumunda.

Fakat bu durum, büyük borçlar içinde yüzen, borcu borçla kapatan, bağımlı ekonomik yapı nedeniyle sürekli ihracat-ithalata dayanmak zorunda kalan bağımlı ülke ekonomilerinin, dünyadan daha rahat para-kredi bulmasının önünü açtı. Dünyanın en borçlu ikinci ekonomisi olan, piyasayı ancak yüksek faizli devlet bonolarının karşılığında bastığı paralarla ayakta tutabilen Türkiye, bu bol para-kredi ortamında, cesedin kokmaması için üzerine habire gülyağı döken Hacıba'nın kaderine ortak oldu. Gülyağının, ölüyü dirilttiği görülmemiştir. Mis koku-

lu hava, rüzgarlarla dağılmaya başlayınca, cesedin kokusunun, en iyimser Hacıbabaların bile midesini bulandıracak denli ürkünç olduğu ortaya çıktı.

Zayıftan Öte Çürük Halkalar

Kapitalizm daha önceki üretim tarzlarından farklı olarak, iç içe geçmiş alanlar, ülkeler hatta kıtalar yarattı. Üretimin ve dolaşımın her bir alanı, bir yerde patlak veren krizi tüm dünya yüzeyine dalga dalga yayan, birbirine bağımlı sıkı bir birlik yarattı. Bu nedenle, kapitalizmin tüm dünyayı saran krizinin hangi ülkeden, hangi nedenlerle patlak vereceğini bilmek oldukça zor. Böylesi kriz dalgalanının gelişini görme imkanı sahip olan emperyalist finans devleri bile, ellerindeki muazzam olanaklara rağmen, çoğu kez krizin etkilerinden kendilerini kurtarma şansını kaçırıyorlar.

Ancak, her zincirin bir zayıf halkası vardır; herkesin gözünü diktiği tedirginlikle gözlediği bir köşe. Bugün dünya kapitalizminin en zayıf halkası Türkiye'dir. Ülke ekonomisinin zayıf halkaları ise, saymakla bitmez. Bir yanda cari açık, ithalata bağımlılığın (yani tam ilhakın) büyümesi, borçların döndürülmez seviyeye yükselişi, vb; diğer yanda sefaletin yaygınlığı, işsizler ordusuna her yıl milyonların eklenişi ve dolaşımın tıkanma noktasına gelişi var. Yani, zincirin çürük olmayan halkası yok gibi. Ama, son zamanlarda, sermaye ve sözcülerinin, kuyruğuna basılmış kurbağalar gibi bağırmalarına neden olan gelişme, sanayi üretiminde ve iç tüketimde görülen düşüşlerdir.

Ekonominin kendi iç bağıntıları, olguların kendine özgü eklemlemeleri nedeniyle, iç tüketimde görülen bir düşüş, borsadan enflasyona, faiz oranından döviz kurlarına kadar, hemen her alanı etkileyen bir unsur halini aldı. Bu düşüşün tersine çevrileceğine dair hiçbir işaret yok. Aksine, sermayenin iktidarı, "enflasyonla mücadele" adına, bu tüketimi daha da kısıtlayacak tedbirleri ardı ardına sıralıyor. Bugüne dek emekçilerin önemli bir kısmının zorunlu harcamalarını karşıladıkları kredi katları ise, kocaman bir batık denizine dönmüş durumda. (Bankaların tüketici kredilerindeki batık, son bir yılda %160 oranında yükseldi). Şimdi artık, düşüşün hangi aşamada krizin fünüyesini ateşleyeceği konuşuluyor.

Kimileri krizi 2006 yılında bekliyor; kimileri ise, Milliyet'ten G. Uras gibi, "Eylül'den sonra, Allah kerim" diyor.

En Yıkıcısı Geliyor

"Türkiye'nin ekonomisi krizlere alıştı, bunu da atlatır" diyenlere birkaç hatırlatma yapmakta yarar var. Önümüzde duran krizin geçmiş dönemdekilerden birçok farklı yönü var.

2001 krizinin en büyük yıkımını küçük ve orta ölçekli üreticiler yaşamıştı. Tekeller ise, o güne dek yararlandıkları yüksek faiz, repo gibi işlemlerle, bu tür krizleri atlatabilecek mali yapıya sahiptiler. Krizin sonunda tekelleşme büyük ölçülerde arttı, buhar olan pazarların üzerineleş kargaları, emperyalist tekeller ve işbirlikçileri oturdu. Krizde yıkımı yaşayan küçük üreticiler ve ticaret erbabının önemli bir bölümü ise, tekellere bağımlılıklarının artmasına paralel olarak, piyasada kısa sürede yeniden dönmeye başlayan para ve malların onlara son kez üflelediği hayat öpücüğüne tutunarak ayakta kaldılar.

Hemen önümüzde duran kriz ise, sadece ayakta kalan küçükleri değil, en büyük işletmeleri ve bankaları da yıkım kapsamına alıyor. Yüksek faizlerden yoksun kalan tekeller, dışarıdan sürekli borçlanarak, üretim ve satışlarını arttırdılar. Ellere geçen bu ucuz kredi, üretim ve dolaşımda yeni bir aşamaya ulaşan tekelleşmenin ihtiyaçlarına harcandı. Bütün banka ve tekeller şu an "açık pozisyonda"lar, yani hepsi alacaklı değil, borçlu durumdadılar. Dolaşımın ve tüketimin hızı, borçlarını çevirmeye yardımcı oluyordu. Ama, iç tüketim felce uğradığında, dünya piyasalarından bolca bulup yine bol bol harcanan paranın intikam saati gelmiş olacaktır. Bu yıkımı sezen bankalar, ardi ardına, kendilerini en büyük tekellere satıyorlar. Kısacası, önümüzdeki kriz, 2001 yılındaki gibi küçük üreticiyi değil, bu kez büyük sermayeyi ve dolayısıyla proletaryayı can evinden vuracak. 2001 yılında sokakları dükkanlılar doldurmuştu, bu kez sokakların sahibi proletarya olacak.

Yaklaşan krizin en büyük yıkımı, tekstil ve hazır giyim sektöründe yaratacağı şimdiden görülmüyor. Bu sektörün temsilcileri, bir yıldan daha uzun süredir, kendileri için denizin bittiğini, bunun yaratacağı tehlikeleri sıralayıp duruyorlar. Çalışan işçilerin 2,5 milyonu tekstilde is-

tihtam ediliyor. Bu alanda yaşanacak toptan bir yıkım, bir sermayecinin tabiriyle; "Sokakları yürünmez hale getirir."

Beklenen krizin geçmiş dönemlerdeki krizlerden bir başka farkı, uzun bir sürece yayılacak olmasıdır. Bankaları ve en büyük işletmeleri kapsamına alacak olan bu kriz, tekellerin tüm mali gücüyle direnecekleri uzun bir dönemin yaşanmasına neden olacaktır. Kısa dönemli bir koma durumundan çok, yatalak birisinin hastalık seyrine benzeyecek. Yani, beklenen kriz, 2001 yılı gibi devrimci öfkesini kısa sürede tüketen, bir anda patlayıp sonra yumuşak bir inişe geçen bir dönem değil, giderek ağırlaşan, devrimci sonuçlarını yaygınlaştırıp derinleştiren bir dönem olarak yaşanacaktır.

Tüm emekçi sınıflar ve proletarya için, böylesi kriz dönemlerinin uzun olması, onların devrimci enerjilerini toparlayan, farklı sınıf ve kesimleri bir araya getirip bir halk hareketliliği yaratan etkiye sahiptir. Proletarya, bu dönemi, kendi çevresinde sınıf ittifakını örnek için kullanacaktır.

Devrimci İktidarın Kapısı Aralanıyor

Yalnızca ekonomik yıkım değil, toplumu sürekli bir iç savaş içinde tutan bir dizi siyasal sorun da burjuva iktidarını tehdit ediyor. Kürt halkının, gecekondu emekçilerinin, özelleştirmeye karşı işçi sınıfının ve memurların, sermayeye boyun eğmeyen sert-kararlı mücadeleleri, dönemin devrimci karakterini derinleştiriyor. Karşı devrim cephesinin saldırıları, toplumu sürekli bir gerilim içinde tutuyor. Onlarca farklı sorundan fıkkırıp gelen devrim, emekçi sınıfların çok çeşitli tabakalarını, en geridekini en ileridekinin yanına, aynı gerilim hattına bağlayan bir "genel rejisör"e ihtiyaç duyar. Büyük yıkımlar getiren ekonomik krizler, bu iş için en uygun rejisördür.

Sermaye, gelişmeleri önceden görüyor ve hazırlığını dört koldan sürdürüyor. Bir yandan terör demagogileri ve linç kampanyalarıyla, devrimin öncü güçlerini baskı altına alıyor. Diğer yanda, "Araftan geçen" aydınlarla, yasal reformist partilerle, devrimi boğmak hedefinde birleşiyor, görüşüyor, onları parlatıyor. Tekelci sermayenin krizi karşılama yöntemlerinden bir diğeri ise seçimlerdir. Oportünizmin yutmaktan bıkmadığı bir zokadır bu. AKP hükümeti, bir çok

uygulamasıyla, gelecek yıl bir baskın seçimin sinyalinin veriyor. Bu seçim, krizle ateşlenen sokakların ateşini düşürmek için kullanılacaktır.

Türkiye, tekeli-kapitalist egemenlik altında bir çok büyük kriz yaşadı. Fakat emekçi sınıflar, bu büyük devrimci dönemden, iktidarı fethetmek yönünde yararlanamadılar. Öncünün eksikliklerinin yanında, sınıfın eksiklerini de tespit etmek önemlidir. Proletarya ve emekçi sınıflar, ancak önelerindeki tüm engelleri yıkacak kararlılığa, öfkeye; eğer devrimi başaramazlarsa, yok olup gitme tehdidini en somut biçimde yaşamış olmaya ulaştıklarında, işte ancak bu zamanda, öncünün arkasından sonuna kadar giderler. Bugüne dek yaşanan krizler, boşa gitmedi, işçi sınıfını tam da bu noktaya getirdi. Cumhuriyet gazetesinden Şükran Soner, bu nitel değişimi, büyük bir korku ve endişeyle, basit bir karşılaştırma yoluyla şöyle açıklıyor. Önce, ATO'nun yaptırdığı anketten çıkan, 1 milyondan fazla aile reisinin işsiz olduğuna ilişkin sonucu aktardıktan sonra devam ediyor: "1980'li yıllarda bu ülkede asgari ücretin en az üç katı ücret alabilen sendikali sözleşmeli işçi, güvenli işi olan, ailesini kucaklamış baba sayısı, sigortalı toplam çalışanların yarısı kadardı... Bir ülkede sosyal çöküş, böylesine ağır ve hızlı yaşanıyorsa, sonuçları ne olabilir ki?"

Burjuvazinin akıl hocalığına soyunan Şükran Soner için, dile getirilmesi zor olanı, biz söyleyelim: Sonuç, emekçi sınıflar için, devrimci iktidar kapısının aralanması demektir. Tarihin devrimci akışı, proletaryaya büyük fırsatlar kadar, talihsiz cilveler de hazırlar. Bu nedenle, devrimci iktidarın kapısının aralanmış olması, işçi sınıfı ve diğer emekçilerin o kapıdan mutlaka geçecekleri anlamını taşımaz. Eğer proletarya atının dört ayağını birden önceden nallamamışsa, o kapıdan ne kendisi ne de arkasından sürükleyeceği diğer emekçi sınıflar geçebilir. Ve tarih her zaman o kapıyı, iç ve dış koşulların bu denli uygun olduğu zamanlarda aralamaz. Proletarya ve onun devrimci sınıf partisi için, gelen kriz, sadece bir ekonomik saptama değil on yıllardır kavgasını verdiğimiz, uğruna canlar ve kanlar ödediğimiz bir hedefin avuçlarımızın ortasına kadar gelmesidir.

Şimdi her şey, proletarya ve onun partisinin bilinç, cüret ve silahına bağlıdır.

KATRİNA KASIRGASI YOKSULLARI VURDU

ABD'nin New Orleans şehri vuran Katrina kasırgası binlerce insanın ölmesine, binlercesinin yalanmasına ve evsiz-yurtsuz kalmasına neden oldu.

Kasırga olacağına dair birkaç gün önceden ABD eyaletlerinde uyarılar ve kenti boşaltın çağrılar yapılmıştı. Ancak bu konuda hiçbir maddi destek sunulmamış, sadece maddi durumu iyi olanlar ve zenginler hemen New Orleans'ı terk etmişlerdi. Geride binlerce, yoksul, emekçi, işsiz aileler ise öleme terk edilmişti. Kasırga dindikten sonra dahi ABD yönetimi şehirde kalan binlerce yoksul aileye yardım göndermemiş, yağma başlayınca da ilk gönderilenler "Vur" emri ile keskin nişancılar, özel timler olmuştu.

New Orleans'ın büyük çoğunluğu yoksul siyahlardan oluşuyor ve New Orleans ABD ekonomisi için pek fazla bir değeri olmayan şehir statüsünde. Zaten yönetimin ilk kaygısı denizin içindeki birkaç petrol arama çıkarma yerlerine yönelik. Sonra buralarda önemli miktarda petrol olmadığını netleştirince rahatlıyorlar. Büyük çoğunluğumuz ekranlara gelen görüntüleri, açıklamaları takip ettiğinden detaylarına giremeyerek devam edelim.

Harabeye dönen, sular altında kalan ve yardım götürmeyen ABD'yi ekrana taşıyanlar şaşkınlık içinde durumu, "Amerikan Rüyasını alt-üst eden Katrina" diye ifadeledirdiler. "Amerikan Rüyası" sadece bizim gibi bağımlı ülkelerde hala propaganda malzemesi olarak kalmıştır. Katrina kasırgası, Amerika'daki yoksulluğu, siyah ve beyaz emekçilere, işsizlere yönelik vahşeti en çarpıcı biçimde tüm dünyanın gözleri önüne serdi. İşte, Katrina kasırgasının "rüyası" yorumu bu... Amerikan Rüyası ABD'de sona ereli on yıllar oldu. ABD'de her gün onbinlerce evsizede, yoksula, işsizede yenileri ekleniyorken, ücretler tıpkı diğer ülkelerde olduğu gibi sürekli aşağılara, çekiliyor, sağlık, eğitim, gibi sosyal yardımlar sıfıra eşitleniyor, fuhuşun, uyuşturucunun CIA'nın bizzat çabalarıyla girmediği köşe bırakılmamaya çalışılıyorken "Amerikan Rüyası"ndan söz edilemez. Amerikan halkı bir rüya değil, barbar ve yıkıcı bir kapitalist kabus içinde... Yıllar önce sona eren Amerikan Rüyası emekçi sınıflar için kapitalist bir kabus, kapitalistler içinse kızıl hayalet korkusuna dönüştü.

ABD'de yoksul, işsiz ve evsizlerin oranı hızla artarken, ABD içte ve dışta devrimleri ezme için muazzam bir servet harcıyor. Silah, kimya-ilaç tekelleri borsa spekülörleri vb. ise kârlarını her yıl katlamayı sürdürüyor. Peki ne pahasına? Emekçi sınıfların yoksullaşması, sefaletin artması pahasına... Ekonomik bunalım buraları da içine almadan önce sermaye sınıfı bağımlı ülkelerden akan sermayenin az bir kısmını kendi ülke emekçilerine "sus payı" olarak dağıtabiliyordu ve bunu toplumsal yaşama yansıtılabiliyordu. Şimdi değil yansıtma, hepsini geri alıyor, sömürüyü artırıyor.

Bir yetkili kasırganın ardından şöyle diyor, New Orleanslılar için; "*Onları koruyacak bir ekonomik güvence ağı yok...*" Çünkü hepsi krizle birlikte ortadan kaldırıldı. Kasırgalar sık sık yaşandığından yaratacağı yıkıma karşı yakın zamana kadar uygulanan ekonomik koruma önlemleri ya alt seviyeye çekildi ya da sona erdirildi. Bu para da, "tekelleri koruma ağına" devredildi! "Tanrı Amerika'yı korusun!" ne de olsa?!

Yine kasırganın ardından bir diğer hükümet yetkilisi ise, "*Tarihin ölümlerle, sağ kalanlar arasındaki farkın yoksulluk, yaş ve ırk ile belirlendiğini yazmasına izin veremeyiz...*" diyor.

Tarih ABD'de böyle yazdı, yazacaktır... Çünkü "sağ kalanlar" yani felaketten etkilenmeyenler, bir avuç ve çoğunluğu beyaz zengin, kesim "ölüler" ise New Orleans'ta yaşayan ve yaşamayan "cesetler" halinde beklemekte ve onların çoğunluğu zaten tenek barakalarda, işsizlikle boğuşan zencilerden oluşmaktaydı.

Amerika'da New Orleanslılar az değil. New York'ta bile binlerce evsiz, işsiz yaşamakta. Bu kasırga orada olsaydı "ölülerle sağ kalanlar arasındaki fark" bir yanıyla değişmeyecekti. New York gibi şehirler ABD emperyalizminin hem siyasal hem ekonomik kalbidir. Ama orada bir

kurtarma-yardım hareketi bile ancak ilk sırada zenginliği, bunun kişisel temsilcilerini kurtarma olurdu. New Orleans'ta bu yanılla kurtarılabilecek pek bir şey yok.

Daha birkaç ay önce Küba kıyılarına da şiddetli bir kasırga uğramıştı. Küba'nın evlerine, alt yapısına, insanına, ekonomik yetersizliğine, yönetimine dair sürekli anti-propaganda yapan ABD, bu küçük adanın geçirdiği üst üste şiddetli kasırgalarda, insanını korumak için sarf ettiği çabanın binde birini dahi yapmadı. "Ölümlerle, sağ kalanlar arasındaki fark" gibi kapitalizmle, sosyalizm arasındaki farktır bu...

Sosyalizmde "ölülerle, sağ kalanlar arasındaki fark" yaşanan doğal felaketin kendisiyken, kapitalizmde fark sınıfsal ve ırksal ayrımdır; yoksul-zengin, siyah-beyaz...

Sosyalizmde insan önemliyken, kapitalizmde tek önemli şey kârdır. Yardım yerine silahlı birlikler açlıkla, hastalıkla boğuşan insanlara kurşun yağdırmak için gönderiliyor... Tarih bu farklarla yazılıyor.

Küba, Katrina kasırgası ardından bir kez daha sosyalizm adına konuştu, harekete geçti. Önemli olan orada yardıma muhtaç yoksul halktır dedi, doktorlarını, tıbbi malzemelerini göndermek istedi. Üstelik ABD daha New Orleans'a hiçbir şey ulaştırmamışken... İşte tarihin yazdığı fark...

Küba ekonomik bir iyileşme-gelişmeyi doğrudan Küba halkına, emekçilerine yansıtırcan emperyalist-kapitalist ülkeler halklarının evlerine açlık-yoksulluk sınırındaki ücretlerine, son kuruşlarına, canlarına göz koyuyorlar. Bütün doğa afetlerini kapitalist katliamlara çeviriyorlar.

Tüm dünya halklarının karşısında iki seçenek var ve nesnel koşullar sürekli bunu işaret ediyor; barbar, yıkıcı ve ölümcül kapitalist kabus içinde ölmek-öldürmek mi, sınıfsız ve sömürsüz bir sistem olan komünizme tüm insanlığın geleceği adına ulaşmak mı?

Kalıplaşmış düşünce alışkanlıklarını kırmak, emperyalist zinciri devrimle kırmaktan daha zor. Bu durum, özellikle bu toplarların sol hareketleri için daha fazla geçerli. Son elli yılda damgasını vuran kalıplaşmış düşünce, şunları dile getirir: “*Emperyalist ülkeler, bağımlı ve sömürge ülkelerden elde ettiği kârları kendi emekçilerini uyutmak için kullanır. Bu yüzden, bağımlı ve sömürge ülkelerde devrimler gerçekleşmeden, emperyalist ülkelerde devrim söz konusu bile olamaz.*”

Oysa diyalektik düşünce, iki olgu arasındaki ilişkiyi saptamakla yetinmez, her olgunun tek tek kendi çelişki ve çatışmalarını da hesaba katar. Diyalektiğe dayanan Leninist Parti, daha 70’li yıllarda, temel çelişkiyi “emperyalizmle ezilen halklar” arasında görmemiş, gelişmiş emperyalist ülkelerdeki proleter hareketleri de dünya devrim sürecinin temel dinamikleri ve çelişkileri arasında saymıştır. Olaylar her adımda diyalektiği doğruladı. 1992 yılında ABD’nin Los Angeles kentinde patlak veren ve bir haftadan uzun süren silahlı ayaklanma sonrası Leninist Parti, devrimin nesnel koşulların tüm emperyalist ülkelerde olgunlaştığını haber verdi. Devrimin bu nesnel koşullarına, 90’lı yıllar boyunca arka kesilmeyen büyük kitlesel eylemler eşlik etti. Leninist Parti, “Yeni Evre” düşüncesini, olgunlaşan nesnel ve öznel koşulların üzerine inşa etti. Diyalektik düşüncenin vardığı sonuçlar, “Yeni Evre” kitabında ele alındı. Bakın orada ne söylenmiş:

“Kapitalizm kendi evrimiyle, kendi tarihsel sınırlarına geldi. Bu sınırlarda kapitalizmin çöküşü sıçramalıdır. Bu büyük çöküş bütün kapitalist sistemi kapsıyor (...) Emperyalist ülkelerde uzun süre devrimci durumun doğmayacağı, emperyalizm bundan dolayı uzun dönem proleter toplumsal devrimlerden uzak kalacağı, emperyalist burjuvazinin durumunu sürdürüleceği savları iflas etti. Emperyalist ülkelerde bugüne kadar ki en kitlesel ve yaygın kitle eylemlerinin ortaya çıkması, bunun sürmesi, gelişme göstermesi, emperyalist ülkelerin toplumsal devrimlerden uzak kalamayacağını, toplumsal devrimler çağının bu ülkeleri de sarsacağını gösteriyor.” (Yeni Evre, sf. 15-16)

Öncekiler bir yana, 2005 yılında gerçekleşen bir dizi olay, emperyalist ülkelerin toplumsal devrim çağında nasıl sarsıntı geçirdiklerinin, politik krizler ve isyanlarla çevrildiğinin, bu ülkelerde sosyalizmin sıçramalı gelişiminin sağlam kanıtlarını sunuyor.

Fransa’da ve Hollanda’da referandumda reddedilen AB anayasası, Japonya’da hükümetin istifasına yol açan özelleştirme kavgası, Almanya’da sosyalizmin kitlesel yükselişi ve nihayet kasırganın vurduğu yerlerde yoksul halkın silahlı isyanıyla karşılaşılan ABD. Peşi sıra gelen bu gelişmeleri “tarihin cilvesi” olarak değerlendirmek mümkün mü? Olmadığını, Almanya’daki gelişmelere biraz daha yakından bakarak somutlaştıralım.

Sosyalist Birikimin Uyanışı

19. yüzyılda komünist hareketin öncüsü konumunda olan

EMPERYALİST Kalelerde Olgunlaşan DEVRİMLER

Alman proletaryası, büyük iç savaşlardan, devrimlerden geçti; ülkenin bir bölümünde 40 yıllık sosyalizm deneyimi yaşandı. Sosyalist Almanya’nın ilhak edilmesiyle birlikte Alman proletaryası, bağımsız sınıf karakterini kaybetti. İşçi sınıfı Sheideman’ların,

Kautskilerin izinden giden ve giderek emperyalist tekellerin partisi haline gelen SDP’nin insafına kaldı. SDP, burjuva sendikacılık aracılığıyla on yıllarca Alman işçi sınıfını uyuttu.

Sosyalist Almanya’yı 40 yıl yöneten partinin devamı PDS ise, Eric Honecker gibi ödünsüz sosyalistleri tekellerin önüne yem gibi atarak, sisteme dahil oldu. Fakat PDS, 2004 yılında Almanya’yı sarsan “Pazartesi Eylemleri” sonrasında, mücadelecilerce kuşatıldı. Tekellerden ve onun partilerinden bağımsızlaşan işçi hareketi kendine bir adres arıyordu.

Alman işçi sınıfı, geçen yüzyılın yıkıntıları arasında öldüğü sanılan geleneklerini ve birikimlerini canlandırmaya başladı. O Almanlar ki, Avrupa’nın en teorik ulusudur; Alman işçi sınıfıdır ki, bu teorik birikimin geleneğinde yetişmiştir. Tekelci gericiliğin sözcüsü Der Spiegel’de yayımlanan bu anket, teorik üstünlük geleneğiyle yoğrulmuş bir sınıfın, kimilerine mucize gibi görünen sıçramalı gelişimi özetliyor. Ankete katılanların %60’ı sosyalizmin üstünlüğünün kabul etmiş, %70’i ise Marx’ın haklı çıktığını söylemiş. Marx’ı ve düşüncelerini tanıyan, günlük yaşamda bunu değerlendirebilen bir sınıf var karşımızda. Böyle bir sınıf uyuskuğunu üzerinden atıp politikaya uyandırdığında, gözlerini yalnızca sosyalizme açar. Günümüzün yeni bir olgusudur bu. Kendiliğinden uyanıp, artık sosyalizme açılıyor, sendikal mücadele sınırlarında erimiyor. Çünkü, sosyalizmin muazzam birikimiyle dolu koskoca tarihi bir dönem yaşanmıştır. Bunu kimse proletaryanın bilincinden silemez.

Pazartesi eylemleri, Alman proletaryasının sosyalist bilince uyanışını hızlandırmıştı. “Hartz 4” yasalarına karşı savaş, kapitalizme karşı mücadeleye dönüştü. Gericici-tekellerin sözleriyle: “Kapitalizmin adımı kötüye çıkardı.” Cin şiseden çıktı. Bu radikal değişimin önünü almak görevi, yıllarca tekellerin ideolojüsünü üstlenen Oscar Lafontaine’e düştü. Alalece SDP’den istifaya ederek, PDS ile seçim ittifakı kurdu. Esas amaç, proletaryanın tam bağımsız sınıf hareketinin önüne set çekmekti. Ama, proletarya, bu kurulan seti, şimdi arkasına tüm gücünü yığmak için kullanacak, günü geldiğinde Lafontaine gibileri hak ettiği çöp sepetine atacaktır.

Almanya proletaryasının sosyalist bilincindeki bu sıçrama ve bağımsız sınıf hareketine girişmesi, Almanya’da gerçek bir politik krize neden oluyor. Politik kriz her alandaki sınıf mücadelesini sertleştirecektir.

Çürüten Temel Sorunları Taşıyamıyor

Emperyalist ülkelerde sistemin bu denli kırılığa hale gelişinin temel nedeni, artık bu toplumların tamamen çürümüş temeller üzerinde ayakta durmaya çalışmalarıdır.

Emperyalist ülkeleri çürüten “mali-oligarşi”dir. Burada artık egemen mali aristokratları, üretimin temellerini çürütüyor; kendi-

leri kupon kırmaktan başka bir şey yapamayan rantiyeciler haline geldiler. Kuponlarını kırarak para kazandıkları sermaye varlıkları değer yitirmesin diye, on yıllardan bu yana ekonomik büyümeyi engellediler. Çünkü, işsizlik sorununa bir parça çare bulacak olan, ekonomik büyüme, faizlerin artmasına ve dolayısıyla sermaye varlıklarının değer yitimine neden oluyor. Normal dönemlerde, elde biriken fazla sermaye, krizler yoluyla değersizleşir, böylece kapitalist sistem kendi kirli kanından arınmış olarak, hızlı bir büyümeyle yoluna devam ederdi. Mali-oligarşi, bu kirli kanın bünyeden atılmasını önleyerek, üretimin temellerini çürüttü, işsizliği kronik hale getirdi, sefaleti inanılmaz düzeylere taşıdı. Temeli bu denli çürümüş olan bir toplumun, üst üste biriken sorunların altında çatırdamaya başlaması, sürpriz ya da mucize sayılamaz.

ABD’de Katrina Kasırgası sonrası yaşanan isyan, çürümüş temellerin herhangi bir toplumsal sorun karşısında ne denli dayanıksız olduğunu kanıtladı. Kasırga, milyonlarca yoksul ve hemen hepsi siyah olan emekçileri vurdu. Emekçilerin bu felakete cevabı, silahlı isyanlar biçiminde oldu. ABD yönetimi, Irak’ta savaşmış on binlerce askeri “doğrudan vurma” yetkisiyle bölgeye

gönderdi. Felaketin ortaya çıkardığı yoksul isyanı, dünyanın en güçlü ev örgütlü burjuvalarının ülkesi ABD’de toplumsal bir kasırgaya neden olacaktır. Bu isyan, kendi ideolojik sonuçlarını kısa sürede doğuracak ve orada da, tıpkı Almanya gibi, sosyalist bilincin sıçramalı gelişimi belirginlik kazanacaktır.

Emperyalist ülkelerin toplumsal devrimler ve hareketlerle sarsılması, özellikle bağımlı ülkelerin proletaryasının eline büyük bir güç veriyor. Bağımlılık, tam ilhak seviyesine ulaştı ve emperyalist ülkelerdeki her sarsıntı, bağımlı kapitalist ülkelerde depremlere neden oluyor.

Yaşadığımız topraklarda devrim, iç koşulları yönüyle en olgun dönemlerinden birini yaşıyor. Şimdi buna dış koşulların olgunluğu eşlik ediyor. Devrimler tarihi, bu koşulların olgunluğunda, devrimin zaferinin zorunlu ve kaçınılmaz olduğunu gösteriyor. Ama önce, proletaryanın “*emperyalist kalelerin yıkılmazlığı*”na dair boş inançlarla yüklü küçük burjuva sol düşüncüyü, saf-larından uzaklaştırmalıdır. Bütün koşullar olgunsa, geriye sadece proletaryanın kendi iç zayıflığını aşması kalır. Bu görev sadece Leninist Parti’nin omuzlarında. Bu nedenle, “Bu iş sadece bize düşüyor” iddiasıyla kuşanmanın zamanıdır.

“KANIMIZIN SON DAMLASINA KADAR YANINIZDAYIZ”

Merhaba yoldaşlar,

Emperyalizme ve faşizme karşı yıllardan beri sürdürdüğünüz onurlu mücadeleyi selamlıyor, yanınızda olduğumuzu bilmenizi istiyoruz.

Bizler, bu coğrafyada sınıfsız sömürsüz bir toplum yaratma mücadelesi veren komünistleriz.

35 yıldır sürdürdüğümüz bu mücadelede yoldaşlarımız idam edilerek, kurşunlanarak, işkenceden geçirilerek katledildi. Onlarca yoldaşımız zindanlara atıldı.

Başta ABD olmak üzere tüm emperyalist güçlere bağımlı olan Türkiye işbirlikçi tekelci sermayesi, onların da desteğini alarak 19 Aralık 2000 tarihinde 27 zindana saldırdı. Buralarda bulunan onlarca komünist ve devrimciyi katlederek, hücre tipi zindanlara götürdü.

5 yıldır yoldaşlarımız ve siper yoldaşlarımız tek kişilik hücrelerde tutuluyor. Bu işkenceye karşı tutsaklar 5 yıldır Ölüm Orucu yapıyor. 119 insanımız bu süreçte zindanlarda Ölüm Oruçlarında ölümsüzleşti.

Faşist devletin tüm saldırılarına rağmen güçlüyüz. Gücümüzü komünizm mücadelesinden alıyoruz. Gücümüzü, “ölürüz ama teslim olmayız” diyen sizlerden alıyoruz. Gücümüzü, kapitalist düzene karşı tüm dünyayı saran halkların devrimci ayaklanmasından alıyoruz.

Yoldaşlar,

Emperyalist kapitalist sistem çöküyor. ABD, 11 Eylül saldırısını tertipleyerek 3. Dünya Savaşını başlattı. Bu şekilde, çöküşü durdurabileceğini sanıyor.

Bu mümkün değil. Çünkü kapitalist sistem son sınırlarına dayandı. Kapitalist sistem tüm dünyada çökerken, tüm dünyada emekçi sınıflar, sosyalizm güçleri ileri fırlıyor. Her yerde ayaklanmalar yaşanıyor. Halklar sosyalizm doğru yöneliyor.

Yoldaşlar,

Bu tarihsel koşullar nedeniyle yeni bir enternasyonalin oluşturulması her zamankinden daha fazla önemli hale geldi. Bunun için elimizden geleni yapmalı, somut adımlar atmalıyız.

Biz genç komünistler olarak, emperyalizme-kapitalizme karşı verdiğimiz mücadeleyi bir kez daha selamlıyor, kanımızın son damlasına kadar yanınızda olacağımızı belirtiyor ve başarılar diliyoruz.

**DÖB
(DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ)**

NOT: Bu bildirin İngilizcesi, İzmir’de gerçekleştirilen (UNIVERSIAD) Üniversite Olimpiyatları sırasında Kübalı sporculara, güvenlik önlemleri aşarak antrenman sahasında verilmiştir.

1 Eylül SAVAŞ GÜNÜMÜZ KUTLU OLSUN

Eylem günü hepimiz coşku ve heyecan doluyduk. Kararlaştırdığımız saatte yani 14:00'da Kızıl Meydan'da toplandığımızda gördük ki, bizden önce burjuva sınıfın kolluk kuvvetleri alanda konumlanmışlardı, bizi bekliyorlardı. Eylemden kısa süre önce sivil polis şeflerinin eylemin yeri konusunda pazarlık yapma girişimi dikkat çekiciydi.. Daha sonra öğrendiğimize göre, sivil polis şefi, eyleme katılacağını tahmin ettiği birine, eylemin nerede yapılacağını sormuş, ona gereken cevap uygun bir üslupla verilmiş ve bir de “öneri”de bulunulmuş; arkadaşımız, zamanı geldiğinde bekleyen basın mensupları ve halkla birlikte yerinin ve biçiminin öğrenilebileceğini söylemiş, bunun üzerine polis şefi kenara çekilip beklemeye başlamış. Anlaşılan o ki, polisler de heyecan ve merak içerisindeydiler. Saatler 14:00’ü gösterdiğinde, Leninistler, sermaye sınıfının ordusuyla kapışmayı göze alarak “16. Yılında Leninist Saflara” yazılı, Mücadele Birliği Platformu imzalı olan ve üzerinde orak çekiç logosu olan pankartın arkasında yerlerini alırken, kızıl bayraklar da pankartın her iki tarafında yerlerini aldılar. Dövizler ve diğer kızıl bayraklarımız açılıp düzen alındığında, sloganların ardından basın metni okunmaya başlandı; basının yoğun katılımı dikkat çekiciydi. Katılımcı bütün yoldaşların coşkuları attıkları gür sesli sloganlardan ve kararlı duruşlarından anlaşılıyordu. Çevrede toplanan insanların da bizleri izlemesi, bizlere daha büyük bir sevinç veriyordu. Çünkü bu bizim amaçladığımız bir durumdu. Kızıl Meydan'da olan herkese Leninist Parti'nin çağrılarını ulaştırma istiyorduk.

1 Eylül, tüm dünyada Barış Günü olarak kutlanmaktadır. Çeşitli kurum ve siyasal çevreler 1 Eylül'de miting alanlarında halkların bir arada kardeşçe yaşaması, savaşı demokratik bir toplumda “huzur” içinde yaşanması yönündeki taleplerini öne çıkartıyorlar. Bu sistem ve talepler gayet insanidir; haklıdır. Ancak yaşadığımız toplumun sınıfsal karakteri konusunda ya bilinçsizler ya da buna uygun davranmak işlerine gelmiyor! Üretim tarzı emek sömürüsüne dayalı olan ve kâr ve daha fazla kâr için yapamayacağı katliam, insanlık dışı davranış olmayan kapitalistlerin için gerçek bir barış olamaz. Çünkü parlamentoda çıkartılan yasalar ve bu yasaları yürütmekle yükümlü olan ordu, polis, hapisaneler ve bürokratlarla TC devletinin çabası, burjuvazinin genel çıkarlarını korumak ve savunmaktır. İşte bunun için kapitalist toplum ve onun zor aracı devlet aygıtı dağıtılmadan barış istemek, bunu kazanacağını düşünmek naifliktir, ideolojik ve politik olarak işçi sınıfı ve emekçileri boş yere uğraştırır.

1 Eylül 1990, Türkiye ve K.Kürdistan başta olmak üzere tüm dünya ülkelerinde gerçek barışı sağlamak için önemli bir tarihsel gündür. Önemli bir çıkıştır. Bu tarihte Sovyetler Birliği(SB)'nin geçici geri düşüşüyle, bir çok örgüt ve partilerin programlarında değişikliğe gidilmiş, yüreklerinin üzerine bir umutsuzluk bulutu çökmüştür. Dünya konjonktürü vb. demagojilerle zora dayalı devrimden uzaklaşmış, mevcut sistem içi mücadeleye yönelmişlerdir. Leninist Parti'nin devrimci kurucuları ise bu tarihte, “sosyalizm kazanacak” diyerek hem sağa savrulan reformist eğilimden ve hem de bütün bu umutsuz anlayışlardan 1 Eylül 1990 yılında yolunu ayırmış ve emperyalist-kapitalist sisteme karşı işçi savaşıyla yükseltme çağrısında bulunmuştu.

Bizler de bu önemli ve tarihsel günü Kızıl Meydan'da, bir basın açıklamasıyla işçi ve emekçilere seslenerek kutlamak için günler öncesinden çalışmaya koyulduk. “16. Yılında Leninist Saflara” yazan afişlerimizi, aynı sloganların yer aldığı, Mücadele Birliği, DİK, DÖB, DETAK imzalı pullarımızı bulduğumuz yerlere ve merkezi yerlere bolca yaptık. Ve bugüne ilişkin bildiri-lerimizi dağıttık. Pankartımızı kızıl bayrak ve “Kürt Ulusuna Kendi Kaderini Tayin Hakkı”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Evlerimiz Yıkın Sermayenin İktidarını Yıkalım”, “Özelleştirmelere Karşı İktidar İçin Savaşalım” Devrimci İşçi Komiteleri (DİK) imzalı dövizlerimizi vd. hazırlıklarımızı tamamladık.

Okunan basın metni Leninist Parti'nin tüm işçilere, emekçilere gerçek bir barış için, sınıfsal, ulusal ayrıcalıklara son vermek için Leninist Parti, saflarında yer alınması ve sınıf savaşımını yükseltme çağrısıyla bitiyordu. “Deniz, Yusuf, İnan Savaşa Devam”, “16. Yılında Leninist Saflara”, “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar” sloganlarının gür bir şekilde atılmasının ardından eylemimize son verdik. Hazırladığımız kuş ve bildirileri dağıtarak Kızıl Meydan'dan İstiklal Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçtik. Polisin müdahalesine karşı hazırlıklıydık. Hepimiz, Leninistlere uygun bir savaşı ruh hali içindeydik.

**YAŞASIN MARKSİZM LENİNİZM!
16. YILINDA BİN SELAM OLSUN LENİNİST PARTİYE!**

Leninist Bir İşçi

16. YILINDA LENİNİST SAFLARA

SARIGAZİ'DEN GÖRKEMLİ KUTLAMA

THKO'dan bugüne uzanan ve 35 yıldır kapitalizme-emperyalizme karşı verilen savaşta onlarca savaşçımızı yitirdik. Partimiz Denizlerden aldığı bayrağı hep yükseklerde tuttu ve daha da yükseltecek. THKO'nun, THKO-MB'nin, TKEP'in devrimci, komünist yanlarını alarak, geliştirerek bugünlere geldi. 16 yıldır savaşıyoruz ve daha da savaşacağız.

Partimizin, bilinç, yürek ve silaha dayalı olarak yürüttüğü mücadelede bizler TKEP/L militanları olarak bu bilinçle 2 Eylül 2005 günü saat 20:30 sularında Sarıgazi Demokrasi Caddesi'nde, partinin 16. savaş yılına girmesi ile ilgili eylem yaptık. "16. Yılında TKEP/L Saflarına" yazılı ve orak-çekiçli parti ambleminin olduğu pankartı cadde üzerinde bir yere astıktan sonra yolu molotoflayarak, halka partinin kuruluşu ile ilgili ajitatif konuşma yaparak "Yaşasın Partimiz TKEP/L", "16. Yılında TKEP/L Saflarına", "Yaşasın 13 Mart Genç Komünistler Birliği" sloganları atarak dağıldık.

16. YILINDA PARTİ BÜYÜYOR, SAVAŞ SÜRÜYOR! YAŞASIN PARTİMİZ TKEP/L!

NOT: Ayrıca yine Sarıgazi bölgesinde "16.Yılında TKEP/L saflarına", "Yaşasın Partimiz TKEP/L", "Yaşar Bulut Ölümsüzdür -TKEP/L", "Ya Devrim Ya Ölüm -TKEP/L" yazılılamaları birçok yere yapılmıştır.

Sarıgazi'den Leninistler

PARTİ BAYRAĞI HER YERE HER EYLEME

Partimizin 16. Yılında biz Leninistler olarak tüm işçi ve emekçi halka sesimizi ve kolektifimizin 16. Savaş yılında olduğunu duyurmak için "Parti Bayrağı Her Yere Her Eyleme" şiarıyla üzerinde partimizin amblemi olan kızıl bayrağımızı Gazi Mahallesi'nin en işlek yeri olan köşe durağına bomba süsü vererek astık. Bizler partimiz TKEP/leninist'i 16. savaş yılında selamlıyor ve devrim yürüyüşümüzü zafere kadar güçlenerek sürdüreceğimizi bir

kez daha haykırıyoruz.

YAŞASIN PARTİMİZ TKEPLENİNİST! 16. YILINDA TKEPL SAFLARINA ! PARTİ BAYRAĞI HER YERE, HER EYLEME!

Gazi Mahallesi'nden Leninistler

THKO'DAN TKEP/L'YE TKEP/L'DEN ZAFERE

Türkiye ve Kürdistan Devrimin önünü açmak için, THKO sınıf savaşımında zorun rolünü tüm halklara gösterdi ve silahlı mücadeleyi yükseltti. Darağaçlarında düşmanların suratlarına haykıran Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan, Yusuf Aslan yoldaşlar, devrimin önünü açtılar, Türk ve Kürt halklarına öncü oldular, tarih yazdılar. Bizler de bu büyük geleneğin bilinciyle geleceğe yürüyoruz. 16. savaş yılımızda Parti her yerde fabrikada, okulda, mahallede, yaşamın her alanında THKO'dan aldığı bayrağı 2005'lere taşıyan proletaryanın devrimci sınıf partisi Türkiye Komünist Emek Partisi/Leninist'dir. Bu büyük mirasa dayanarak devrimin önünü açıyor. Yaşadığımız yüzyıl ayaklanmalar yüzyılıdır. Partimiz 16. yılına girerken ayaklanmaların yükseldiği ve yükseleceği, her yerde devrim ve iktidar şiarını yükseltiyor.

Parti 16.yılına girerken her yere parti afişleri yapıldı. İkitelli, Bayramtepe, Esenyurt fabrikalara otobanlara mahalle aralarına afişlerimizi astık. Deniz, Yusuf, Hüseyin yoldaşların resimlerinin olduğu "THKO'dan TKEP/L'ye TKEP/L'den Zafere" yazılı afişlerimizi merkezi yerlere astık.deniz yoldaşların afişleri yoğun ilgi çekti. Şimdi yapılması gereken her yerde parti bayrağını dalgalandırmaktır.

THKO'DAN TKEP/L'YE TKEP/L'DEN ZAFERE! 16.YILINDA PARTİ BAYRAĞI ALTINA TKEP/L SAFLARINA!

İkitelli'den Leninistler

NOT: Elimize posta yolu ile ulaşan yazıları haber niteliğinden dolayı yayınıyoruz.

16. YILINDA BİR ATEŞ DE ADANA'DAN

16 yıllık yoğun bir çalışma ile her yıl biraz daha politikaları doğrulanan Leninist Parti, Denizlerin yolunda ilerlemeye devam ediyor. Zindanlarda sürdürdüğü Ölüm Orucu Eylemiyle zindanlar yıkılıncaya kadar savaşacağını ortaya koyuyor. Her yıl 1 Mayıs'ı Kızıl Meydan'da savaşarak alan Leninistler, Taksim konusundaki tutarlı ve istikrarlı duruşlarını dosta da düşmana da gösterdi. Proletaryanın devrimci sınıf partisi, nerede bir işçi grevi olsa yanlarındaydı. İşçi sınıfına, öncü olan bakışı proletaryanın devrimci sınıf partisi hep ileriyeye taşıdı. İç savaş tespiti ise kuşkusuz bu günlerde her gazetede her televizyon kanalında bangır bangır söylenir oldu. Leninistler, iç savaş tespitini yıllar önce ortaya koymuş ve ona göre bir şekillenişe girmişti.

Bizlerde Denizlerin yoldaşları ol-

manın gururuyla onların adına yakışır bir şekilde Adana'da 16. yıl için Gülbahçe semtinde 4 Eylül 2005 Pazar günü akşam saatlerinde "16. Yılında Leninist Saflara Mücadele Birliği" yazılı pankartımızla yürüyüşe geçtik. Yolu ateşe vererek başladığımız meşaleli yürüyüş boyunca "Zindanlar Yıkılın Tutsaklara Özgürlük", "16. Yılında

Leninist Saflara", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak", "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam", "Barış İçin Devrim Devrim İçin Savaş", "Disa Disa Serhıldan Biji Azadiya Kürdistan" sloganlarını attık. Yürüyüş boyunca sokaklara kuşaklamalar yapıldı.

Çevredeki gençlerin yoğun ilgisiyle karşılaştık. Hatta yoldan geçen işçiler bizlere zafer işaretleri yaparak yanımızda olduklarını gösterdiler. Ayrıca meşaleli yürüyüş boyunca "Yaşasın partimiz TKEP/Leninist" sloganları sıkça duyuldu.

**Mücadele Birliği Okurları/
Adana**

KÜRT ULUSUNA KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI

Son süreçte Türkiye ve Kürdistan'da birbiri ardına gelişen bir dizi olay, devrimin nasıl bir anda ete-kemiğe büründüğünü herkese kanıtladı. Ortamın tutuşmaya hazır olduğunu gösteren sayısız olgu, her geçen gün kendisini daha açıklıkla ortaya koyuyor.

Türkiye ve Kürdistan'da öylesine olgun bir devrimci durum ve olgunlaşmakta olan devrim var ki, en ılımlı ve barışçıl eylemler bile çatışmaya, devrimci bir eyleme dönüşebiliyor. Batman kırsalında sürmekte olan devlet operasyonlarını durdurmak için barışçıl bir anlayışla cepheye yürüyen halk kitlelerine devlet saldırmış, halk buna taşlarla karşılık vermiştir. Bu olay, kısa sürede Batman'da günlerce süren silahlı çatışmalara yol açmıştır. Halktan bir insanın ölmesine ve çok sayıda kişinin yaralanmasına rağmen, serhıldan kısa sürede diğer illere de yayıldı. Siirt'te bir kişi daha devlet tarafından öldürüldü ama gösteriler şiddetinden hiçbir şey kaybetmeden günlerce sürdü.

En son Bursa'nın Gemlik ilçesinde yapılmak istenen yürüyüşe izin verilmesi üzerine geri dönen konvoyu Bilecik'in Bozüyük ilçesinde sivil faşistlerin saldırması, Türkiye ve Kürdistan'ın dört bir yanında daha büyük serhıldanların patlamasına vesile oldu. Zaten bir süredir devlet eliyle planlanan linç girişimleri, özellikle mızrağın sivri ucunun çevrili olduğu Kürt halkını istim üzerinde tutuyordu. Bozüyük'teki saldırıya karşı geliştirilen serhıldanlar, biriken öfkenin patladığı anda nasıl devrimci gelişmelere yol açtığını en aymaz kafalara bile kabul ettirdi.

Kitle eylemlerinin sadece Kürdistan'ı değil, Türkiye'nin metropollerini de

alt üst etmesi, artık sürecin geri döndürülemez bir noktaya geldi. Sosyal reformistlerin bütün mızızlanmalarına karşı olaylar devrimci yönde gelişmeyi sürdürecektir, Türkiye ve K.Kürdistan devrime doğru koşar adım gitmeye devam edecektir.

Devrim ve karşı-devrim arasındaki saflaşmanın giderek hızlandığını, hatta burjuvazinin bu saflaşmayı kendi eliyle yarattığını daha önceki sayılarımızda vurgulamıştık. Genelkurmay'ın "terörizme karşı mücadele sadece askerin yapacağı bir mücadele değildir, bu topyekün bir mücadele olmalıdır. Siviller ve sivil kuruluşlar da bu mücadelede yerini almalıdır" sözlerinden sonra faşist saldırılar yoğunluk kazandı.

Burada "terörizm"le kastedilen şeyin devrim ve devrimci eylemler olduğu açık. Faşist devlet açık bir şekilde devrime karşı "topyekün savaş" ilan etmiş durumda. Özellikle kısırtılan şovenizmle özgürlüğü için ayağa kalkmış Kürt halkı sindirilmek, bastırılmak isteniyor. Ne var ki, evdeki hesap çarşıya uymamıştır. Devlet, provokasyonların, linç girişimlerinin Kürt halkını sindireceğini sanıyordu; ama tam tersi oldu ve Kürt halkı önüne çekilen bendi yıkarak gürül gürül akmaya başladı. Türkiye ve Kürdistan'ın dört bir yanından yükselen serhıldan ateşleri burjuvaziyi panikletti.

Şu artık çok net bir şekilde görüldü: burjuvazinin her saldırısı Kürt halkını özgürlüğü için savaşmada daha kararlı kılıyor. Burjuvazi Kürt halkını sonsuza dek kaybetmiştir. Onyıllardır süren savaşın birikimi Kürt halkına en zor anlarında da dahi kaybetmediği devrimci bir ruh kazandırmıştır. Bozüyük saldırısının hemen arkasından gelişen serhıldanlar,

Kürt halkının bir devrim partisi gibi davranıldığını gösteriyor; hemen kendi içerisinde organize oluyor ve en etkili olabileceği yerde ve zamanda tüm gövdesiyle savaşıma atılıyor.

Burada Kürt halkının özgürlük savaşında öne çıkmaya başlayan bir yönü, özellikle belirtmek gerekiyor. Bu yön, Kürt halkının gerilla cenazelerine kitlesel biçimde sahip çıkmaya başlamasıdır. Bu, yeni serhıldanların çıkış noktası ya da kalkış noktası olmaya adaydır. Kürt halkını artık hiç bir güç, bu noktadan geriye düşüremeyecek.

Çatışmalarda ölümsüzleşen gerillalara halk tarafından kitlesel olarak sahip çıkılması, cenazelerin Kürt halkının devrimci gösterilerine dönüşmesi, devletin tüm saldırılarını karşısında geri çekilmesi, Kürt halkının bu savaşta ne kadar kararlı olduğunu gösteriyor. Kürt halkının bu derece kararlı oluşu, Ulusal Kurtuluş Hareketi üzerinde de savaşa devam etmesi yönünde baskı oluşturuyor.

Kürt halkı, özgürlük hakkını hiçbir şeyle değişmeyeceğini bugüne dek sayısız kez eylemleriyle gösterdi. Artık Kürt halkının serhıldanları, ulusal-sınıfsal kurtuluşunu elde edene değin sürecektir. Geçici soluklanmalar, hareketin sürekliliğini kesintiye uğratmayacaktır. Ulusal-sınıfsal çelişkilerin derinliği ve bu düzen sınırları içinde çözülemeyen oluşu, Kürt halkını özgürlüğünü elde etmek için tarihsel eyleme doğru itiyor.

Kürt halkının bu kararlılığı burjuvazinin gözünü korkutuyor. Faşist devlet, özgürlüğü için ayağa kalkmış bir halkı düzen sınırları içinde tutamayacağını biliyor. Bu nedenle baskı ve şiddetini günden güne daha da artırıyor. Sağ yakalanan gerillaların diri diri yakılması, ope-

rasyonlarda kimyasal silahların kullanılması, devletin Kürt halkını baskı ve terörle durdurmaya çalışacağını gösteriyor. “Sürekli olağanüstü hal ve kriz yönetimi”nin gündeme getirilmesi, devletin iç savaşın yeni evresine hazırlıklı girme işteğinin bir göstergesi. Burjuva köşe yazarlarının durmaksızın “sorunun yeni bir aşamaya geldiği”nden, gelişen olayların “yeni bir nitelik arz ettiği”nden bahsediyor oluşları ve “tehlike çanları”na zangoçluk yapmaları burjuva dünyanın nasıl bir panik, korku ve telaş içinde olduğunu göstermeye yeter.

Bu panik, korku ve telaşı, Kara Kuvvetleri Komutanı Yaşar Büyükanıt’ın “Türkiye Filistinleştirilmek isteniyor” sözlerinde de okumak mümkün. Burjuvazi ve devlet erkanı, Batman ayaklanmasının derslerini doğru okumuş, sürecin gelişim yönünü doğru tespit etmişlerdir. Bu, Kürt halkının özgürlük savaşının gelişeceği gerçeğidir.

Düzenin bekçilerinin, bu gerçeğe karşı yapabildikleri tek şey, şovenizmi kışkırtarak, silaha sarılmak oldu. Onların bu hamlesine Kürt halkı önüne reformistleri de katarak serhıldan ve eylemlerle yanıt verdi. Açılan bu yoldan Kürt halkı gürül gürül akmaya başladı. Düzenin bekçileri ve Kürt reformistleri, attıkları adımın bu beklenmedik sonuçları karşısında korku ve paniğe kapıldılar. Burjuva cepheden savaş naraları yerine “itidal” sesleri yükselmeye başladı. Kürt sosyal reformistleri ise Kürt halkına daha ileri gitme çağrısı yapacaklarına bu “itidal” çağrılarında dört elle sarıldılar.

Ve nihayet bu “tehlikeli gidişat” korosuna EMEP’inden SDP’sine kadar, diğer sosyal reformistler ve burjuvazinin işçi sınıfı içerisindeki uzantıları da katılıyorlar. DİSK’in 11 Eylül’de yapılması düşünülen 12 Eylül Darbesi’yle ilgili miting son süreçte yaşanan olayları gerekçe göstererek katılmayacağını açıklamaması bunun en yakın örneği. Mitingin niteliği vb.den bağımsız olarak kendisine “devrimci,” payesi biçen bir sendikanın “Kürt milliyetçiliği”nin gelişen olaylarda payı olduğunu söylemesi ve sosyal-şoven bir tutum alması, işçi sınıfı ve emekçiler tarafından mutlaka mahkum edilmesi gereken bir anlayıştır.

Bugün Kürt halkına, devrime karşı oluşturulan koroya DİSK’in de katılımı oluşu, iç savaşın nasıl boyutlandığının en

açık ifadesidir. Zaten sosyal reformistler uzunca bir süredir bu koroya dahiller. Hepsinin ağızlarında düşürmedikleri “tehlikeli gidişat” aslında devrimin kendisidir. Devrimden korkuya kapılan sadece burjuvazi değil. İşçi sınıfı ve emekçileri, burjuvaziyle en geri düzeyde uzlaştırmaya çalışan sosyal reformistlerin de bir devrimden ödleri patlıyor. Şimdi hepsi söz birliği etmişçesine iç savaşta önleme çağrıları yapıyorlar.

“İtidal” ve “iç savaşta önleme” çağrılarını esas olarak işçi sınıfı ve emekçilere, Kürt halkına yaptıklarına şüphe yok. Şu sıralar ortalığı bu türden çağrılar kaplamış durumda, “sağduyu” çağrıları gerillalara yapılan işkencelerle atbaşı gidiyor. Bununla amaçlanan devrimin olduğu yerde durması, özgürlüğü için ayağa kalkan Kürt halkının düzen içi sınırlara çekilmesidir.

Olayların gelişimi sadece Türkiyeli sosyal reformistleri değil Kürt reformistlerini de sukut-ü hayale uğratmıştır. Başbakanın Kürt halkını oyalamak, beklenti içinde bırakmak amacıyla Diyarbakır gezisinde söylediği sözler, bu çevrelerde amacına ulaşmıştı; ama şimdi savaşın yeniden yükseliyor oluşu bu sosyal reformistlerin deyim yerindeyse korktuklarını başlarına getirmiş oldu.

Kürdistan ulusal sorunu çözülmeden kaldığı sürece, kendi sonuçlarını mutlaka yaratacaktır. Devrim, kendi yolunu açmaya devam edecektir. Ulusal Kurtuluş Hareketi, hedeflediği barışı yakalasa bile, halk hareketi mücadeleyi çeşitli şekillerde yine sürdürecektir. Devrim, güçlü nesnel temellere sahiptir. Nasıl ki, 90’lı yıllarda Türkiye’de sistemle uzlaşan reformist sol, kendi kitlesini pasifize etmesine rağmen devrimin gelişimini engellemeyemediyse, Ulusal Kurtuluş Hareketi’nin de yarı yolda kalması, devrimin gelişimini durduramayacaktır.

Kürt halkı, bugün artık gerçek dostlarını sahtelerinden ayırabilecek durumdadır. O, kendi kaderini tayin etmek için ileri atıldığında kimlerin somut olarak yanında olduğunu, kimlerin onunla birlikte yan yana, omuz omuza mücadele ettiğini biliyor. Su üzerine yazılmış yazılar gibi söylenen sözlerin uçup gittiğini, ancak pratik tavırların bir anlamı olduğunu seziyor. Doğrudan faşistlerin saldırısıyla karşı karşıyayken, linç histerilerinin hedef tahtası durumundayken yanında

göremediklerini “iyi zamanlar”da yanında görmesinin ne anlama geldiğini biliyor.

Bugün Kürt halkına en büyük desteği verebilecek olanlar Türkiye işçi ve emekçileridir. “Başka bir ulusu ezen bir ulus asla özgür olamaz”. Türkiye proletaryası her şeyden önce, kendi öz kurtuluşu için Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını tutarlı bir şekilde savunmalıdır. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını elde etmesi, burjuva düzenin yıkılması ve proletaryanın gerçek kurtuluşu yönünde atılmış muazzam bir adım olacaktır.

Leninistler, proletaryanın bu bilince ulaşması, ulusal önyargılardan kurtulması için durup dinlenmeden mücadele yürütmelidirler. Kürt ulusunun kendi kaderini kendisinin tayin edebilmesi için Geçici Devrim Hükümeti’nin şart olduğunu; Geçici Devrim Hükümeti programının ana maddelerinden birinin “Kürt Ulusuna Kendi Kaderini Tayin Hakkı” olduğunu somut olarak propaganda etmelidirler.

Özgürlüğü için ayağa kalkmış olan Kürt halkının tüm istemlerinin Geçici Devrim Hükümeti tarafından karşılanacak oluşu, onların yıllardır uğruna mücadele ettikleri şeylerin Geçici Devrim Hükümeti programında somut olarak ifade ediliyor oluşu, Kürt halkı ile Türkiye halklarını ortak bir noktada birleştirecektir.

Gerek Kürt halkının devrimci eylemleri, gerekse işçi sınıfı ve emekçilerin eylemlerini yükseltmeleri, kent ve kır yoksullarının içinde tutuldukları yaşam koşullarından dolayı sisteme duydukları kin, öfke, nefret ve kızgınlık, bunlara eklenebilecek daha pek çok etken, genel bir halk ayaklanmasının olgunlaşmakta olduğunu gösteriyor.

Bu koşullarda, Kürt-Türk halklarının mücadele birliğinin sağlanması ise, pratik mücadele içinde, iç savaşın sıcak çarpışmaları arasında Kürt halkının yalnız olmadığının hissettirilmesiyle mümkün olacaktır.

O zaman devrim, önünde hiç kimse- nin duramayacağı bir güce ulaşacaktır.

Zindanları Yıkacak, ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR

Serpil Cabadan Ölüm Orucu Eyleminin 80. Gününde

“Canım yoldaşım,

23 Ağustos 2005

Daha yeni ulaştı elime Genç Yoldaş'ta çıkan mektubun...

Gençliğim o büyük coşkusunu, çevrilen her sayfada göerek ulaştım mektubuna... Seni ansızın karşımda buldum... satırların ise anlatılması çok zor... her sözcüğünde duygulandım... her sözcüğünde yıldız yağmurunun altında geçirdiğimiz o zamanlara gittim yine... O büyük türküyü devam ettirmek, bir dizesi olmak şimdi... Gidenlerimize doğru çevirip gözlerimi yol almak... Onların sınımsız anılarıyla ve verdiğimiz hiçbir sözü bir an olsun akıldan-yürekte çıkarmayarak...

Newroz'du evet, Cengiz'in adı düşmüştü yüreklerimize...

Akşam ise kapı kapanmadan Newroz ateşi için çıkmıştık havalandırmaya... Sibelimiz 'ateşi yakalım' demişti... Hücrelerdeki ilk Newroz ateşi nasıl olacak bilmeden, merakla olacakları yaşayarak ateş yanmıştı... Başlayınca tutuşmaya gazeteler, karanlığın içinde rüzgarla havalanmıştı göğe doğru, ateşin üzerinde minik kağıt parçaları... Yeryüzünden yıldızlara ateşten kopan minik yıldızcıklar gönderiyorduk sanki... tepemizde rüzgardan aldıkları hızla, döne döne dans ederek yükseliyorlardı... Döne döne... yağmur çiseliyordu bir de... yükseldikçe sönüyordu minik yıldızcıklar... Sibelle Aysun yoldaşların onların arkasından bakışı hala gözlerimin önünde... Onlar yıldızlara, biz de onlara bakıyorduk... 'Ne kadar güzel görünüyorlar değil mi?' demişti Sibel... Evet, ne kadar güzel görünüyorlardı yoldaş yüreklerimiz... Ve her Newroz'da hücre basılıyordu, iftaya hortumu arkalarında... Buna ne çok gülerdik sonrasında konuşurken... Her Newroz'da havaya karışan minik yıldızların arkasından bakarken Sibel'i, Aysun'u arar-

dık yanı başımızda... Birbirimize bu konuda tek söz söylemedik... bilirdik o an aynı şeyleri hissettiğimizi... Özlem bitmiyor...

Hatırlıyor musun ilk dergimizi alabildiğimiz tarihi... 13

Mart'tı... Mart için donanmıştı hani hücre... Dergi mazgaldan uzatılıp geldiğinde nasıl da çılgınlık atmıştık sevinçten... Sanki yoldaşlar çıkagelmişlerdi... karşımda duruyorlardı, kollarını açmışlar; bize bakıyorlardı... Birbirimizin ne dediğine bakmadan çeviriyorduk sayfaları. 'Tam gününde geldi dergimiz!' demiştik... Hala, dergiyi ilk alan 'Yoldaşlar dergi geldi' diye heyecanlı seslenir. Tıpkı bugün yaptığımız gibi... Ve her dergi geldiğinde o ilk alış gelir bir an aklıma... özlerim gidenlerimizi, özlerim sizi...

Mart boyunca şenlenen sokakları izlerken yoldaşlar nasıl da gülümserlerdi... şiddetlenen sokaklar zaferi ve devrim günlerini yaşatıyordu bize... 'Zaferimiz büyük olacak' diyorduk... Hala aynı sözümüzdeyiz. Çünkü zaferler yaratarak kaydı yeryüzünün ölüm-süz yıldızları, savaşçıları... Şimdi her ay Mart sokaklarda... Onların da bugünü görmesini... işte onların gözüyle bakıyoruz dünya sokaklarına... Onların gözüyle bakmanın tek anlamı kolektifimizle bakmak, anlamak, yol almak... Yol alıyoruz o büyük güne... Daha da güzellerini yaşayacağız, daha da güzellerine tanıklık edeceğiz... Mutlaka o beklenen günlere varacağız!

Canım yoldaşım, anlatılacaklar bitmedi... üstelik daha biz bir şey anlatmadık. Ama bu mektubu kısa tutuyorum yine... Seni ve tüm yoldaşları sınımsız kucaklayıp öpüyorum. Daima Birlikte..."

Serpil

NOT: Serpil Cabadan'ın, Ölüm Orucu Eyleminin 58. gününde iken yoldaşına yazdığı mektubudur

İZMİR

AYIŞIĞI'NDA ÇİK PANELİ

Merhaba,

İzmir Ayışığı Sanat Merkezi çalışanları olarak, Ağustos ayını devrimci ve komünist tutsaklarla dayanışma ayı olarak belirledik. Ağustos ayı boyunca yaptığımız etkinliklerle zindanlardaki tutsakların dışarıdaki sesi olmaya çalıştık. Bu amaçla zindan duvarlarını aşip bizle-

nu alan sunum-söyleşinin yanı sıra, ayın 27'sinde Ceza İnfaz Kanunu (ÇİK) ile ilgili bir de panel düzenledik.

Ceza İnfaz Kanunu, sermaye düzeninin tutsaklara karşı yürüttüğü yok etme politikasının son halkası olarak gündeme getirildi. Bu yasanın yürürlüğe gir-

re kadar gelen şiirleri okuduk, film gösterimleri düzenledik, 1996-2000 Zindan Savaşlarını ko-

mesiyle birlikte tüm zindanlardan tutsaklara yönelik yeni saldırı haberlerinin gelmesi, bu yasanın amacının pratikte somutlanması oldu. Biz de bu konuyu ele alarak işçi ve emekçileri bu yasa hakkında bilgilendirmeyi ve ne yapılması gerektiğini hep birlikte tartışmayı amaçladık.

Bu amaçla panele katılımcı olarak çağırıldığımız çeşitli Demokratik Kitle Örgütlerinden; İHD, ÇHD, tutsak ailelerinden oluşan İzmir Cezaevi İnsiyatifi ve DETAK çağnyı olumlu yanıt verdi. Ve bu kurumların katılımıyla 27 Ağustos'ta Ayışığı Sanat Merkezi'nde paneli ger-

çekleştirdik.

Sınıfsız sömürsüz bir dünya yaratma mücadelesinde ölümsüzleşenler için gerçekleştirilen saygı duruşunun ardından başlayıp, yaklaşık iki buçuk saat süren panelde ilk sözü alan İHD İzmir Şube Başkanı oldu. Cezaevlerinde tecridin yaklaşık 5 yıldır sürdüğünü, çıkarılan yasanın var olan uygulamaları sistematikleştirme amaçladığını söyledi. Tüm bu uygulamaların F tipleriyle amaçlananın hayata geçirilemediği gösterdiğini, bu zaman zarfı içinde F tiplerinin insan sağlığına yönelik zararlı etkileri konusunda söyledikleri her şeyin pratikte de görüldüğünü ekledi. Ayrıca F tiplerinin yarattığı tahribatlar konusunda toplumu bilgilendirmekte yetersiz kaldığını, bu noktada doktorlara ve hukukçulara daha fazla sorumluluk düştüğünü, kendilerinin en azından merkezi düzeyde belli bir çaba içinde olduklarını belirtti. Herşeye rağmen yapılan eylemlerin dışarıdaki ayağının zayıf olduğunu ve ses getirmekte zorlandığını, bu konuyla ilgili daha somut ve uzmanlaşmış çalışmaların yürütülmesi gerektiğini söyledi.

Tutsak yakınları ve gönüllülerden oluşan İzmir Cezaevi İnsiyatifi adına söz alan konuşmacı ise, tecrit ve izolasyonun çıkarılan yasanın özü olduğunu, yalnızlaştırma gözetleme ve tecridin yaşamın her alanında dayatıldığını, tecridin tutsakların sadece siyasi kimliklerine yönelik olmayıp insani yönlerinden de arındırmaya yönelik olduğunu, demokratikleşmeye dair söylenen herşeyin sözde kaldığını ve asıl olarak dizginsiz bir devlet terörü ile karşı karşıya olduğumuzu, çevremizdeki herkesi olan bitenden haberdar etmemiz gerektiğini, daha fazla insanı alanlara taşımak için çaba harcamamız gerektiğini, konunun uluslararası boyuta taşınması gerektiğini, bu amaçla bir sempozyum örgütlenebileceğini, tutsaklarla her biçimde dayanışmak gerektiğini, bu amaçla onlarla mektuplaşılabileceğini, kitap ihtiyaçlarının karşılanabileceğini kendilerinin bu konuda yardımcı olabileceğini belirtti.

İzmir ÇHD yönetiminden gelen panelist ise, yeni CİK'in aslında daha önce uygulana gelen infaz tüzüğü ve cezaevlerin iç yönetmeliklerinin derlenip toplanarak daha ağırlaştırılmış bir halde yasalaştırılması olduğunu, CİK'i üç kelimeyle anlatmak gerekirse izolasyon, iyileştirme ve bireyselleştirme diye tanımlanabileceğini, ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasının idam cezası yerine gerildiğini ama bu yasa ile birlikte bu cezanın daha olumsuz bir ceza haline geldiğini ve bu yasa maddesine karşı özel bir kampanya yürütülmesi gerektiğini, ayrıca yeni CİK ile birlikte ağır hastaların tedavilerinin yapılması için salıverilmeleri olanağının hemen hemen ortadan kaldırıldığını bunun ise büyük insani sorunlar yaratacağını, avukatlara yönelik kısıtlamalar getirildiğini, mahpusların bir çoğunun vasisi bile bulunmadığını bu ağır izolasyon koşullarında en azından herkesin bir mahpusun vasisi olarak yardımcı olabileceğini belirtti.

DETAK adına söz alan konuşmacı ise, bu kanunun sermayenin bütünlüklü saldırısının bir parçası olarak gündeme geldiğini, bu yasanın fiili uygulamaların sistematikleştirilmesi olduğunu, bu yasanın uygulanıp uygulanamayacağını sınıflar arası güç ilişkisinin belirleyeceğini, yıllardır birçok yasanın uygulanmadığını çünkü devrimin gücünün buna izin vermediğini, devrim karşısında güçsüz düşen sermayenin topyekün bir saldırı başlattığını, bu saldırının hedefinin devrim olduğunu, dev-

rimin temel dayanakları olan Kürt halkına, işçi-emekçilere ve tutsaklara yönelik her alanda ve biçimde saldırılar gerçekleştirildiğini, bunun karşısında devriminde topyekün bir mücadeleyi örgütlemesi gerektiğini, bu mücadelenin temel şiarlarının kürt halkının kendi kaderini tayin hakkının tanınması, zindanların yıkılıp tutsakların özgürleştirilmesi ve bütün iktidar emeğin olması şeklinde belirlenmesi gerektiğini, bu şekilde devrimin tüm güçlerinin ortak hareketinin örgütlenebileceğini, CİK'e karşı mücadelenin de bu bütünlük içinde ele alınması gerektiğini, CİK'in ancak F tipi zindanlarla birlikte gündeme getirilebileceğini dolayısıyla ona karşı mücadelenin F tiplerine karşı mücadeleden ayrı ele alınamayacağını, F tiplerinin ise sermayenin devrime yönelik kapsamlı saldırısının bir parçası olarak gündeme geldiğini dolayısıyla F tiplerine karşı mücadelenin de iktidar mücadelesinden ayrılamayacağını bunların bir zincirin halkaları gibi bir birine bağlı bulunduğunu belirtti. Bunlara ek olarak da, tutsaklık sorununu insan hakları sorunu düzeyine indirgeyerek tartışmanın doğru olmayacağını, bu sorunun siyasi bir sorun olduğunu ve onların bir dakika bile zindanlarda tutulmasının bir işkence, insanlık suçu sayılması gerektiğini ve emekçi sınıflara bu bilincin verilmesi gerektiğini sözlerine ekledi.

Panele kısa bir aradan sonra soru cevap bölümüyle devam edildi. Soru cevap bölümünde sorulan bir soru üzerine İHD Başkanı, İzmir İHD içinde yaşanan ve İzmir cezaevi insiyatifinin oluşmasına varan süreç hakkında dinleyicileri bilgilendirdi. DETAK adına katılan konuşmacı ise, zindanlarda Ölüm Orucunun neden halen sürdüğünü ve bu sürecin uzamasına neden olan etkenler konusunda bilgi verdi.

Panelin sonunda herkesin hem fikir olduğu temel noktalar, tutsakların saldırılar karşısında teslim olmayacakları, onların imkanları ölçüsünde ellerinden gelen her şeyi yaptıkları ve bu noktada devrimci kitle örgütlerine, işçi ve emekçilere daha fazla sorumluluklar düştüğü oldu.

İzmir Ayışığı Sanat Merkezi olarak bizler de, tutsaklık sorununu gündemde tutmak ve emekçi sınıfları, aydınları ve demokrasi güçlerini bilgilendirmek için elimizden gelen çabayı göstermeye devam edeceğiz.

İzmir Ayışığı Sanat Merkezi

4 Eylül'den önce yapılan saldırıların ardından, 4 Eylül'de Kürt ulusuna saldırılar sistematik şekilde devreye sokuldu. Sermayenin faşist devletin askeri ve polisi saldırıları bizzat organize etmiştir. Bununla da kalmayan kolluk güçleri Kürdistan'da Kürt halkını eylemlerde katletmiştir. Bu iç savaşın yeniden kızıştığını göstermektedir.

İşte böyle bir süreç içerisinde Kürt ve Türk emekçilerinin yıllardır bir arada yaşadığı Bayramtepe'de duyarlı halkın fazlaca olması, devletin buraya değişik yollardan saldırmasını da beraberinde getiriyor. Tıpkı Gazi Mahallesi gibi. Buranın gençlerini devlet uyuşturucu vb. maddelerle zehirlemekle yetinmeyip, MHP tabanlı faşist güruhlar üzerinden de faaliyet yürüterek Kürt ve Türk gençlerini devrimci politikadan uzaklaştırmaya çalışıyor. Bayramtepe'de devletin bunu başaramadığını ve başaramayacağını burada yaptığımız eylemde gördük.

Kürt halkının daima yanında olduğumuzu ve Kürt halkına kalkan elleri kırdığımızı ve bundan sonrada kıracağımızı göstermek için akşam saatlerinde Bayramtepe'de bir eylem gerçekleştirdik. Bir Leninistin ara sokaktan çıkıp molotofunu ateşlemesiyle sloganlar yankılanmaya başladı. "Kürt Halkına Kalkan Elleri

KÜRT HALKINA KALKAN ELLERİ KIRACAĞIZ

milanlar yaklaştıkça dernek önünde insan sayısı azalıyor, faşist güruhlar inlerine giriyor, o bölgede bulunan birkaç faşist esnaf ise dükkanlarını korkulu gözlerle telaşa kapatmaya çalışıyorlardı. Bu kez faşist odağın kalbinde kahvenin kapısının önünde patlıyordu molotoflar. Kahvenin önu birden boşaldı. Sloganlar yükseldi, "İşte Burası Faşist Yuvası", "Bayramtepe Faşizme Mezar Olacak", "TKEP/Leninist 16.Yılında", "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist", "Faşizme Karşı Silah Başına", "Kürt Ulusuna Kalkan Elleri Kıracağız", "Dışa Dışa Serhıldan Biji Azadiya Kürdistan". Korku dolu gözlerle bakıyor, gıkları bile çıkmıyordu faşistlerin. Tekrar yürüyüş başladı. Orta Mahalle'ye gelindiğinde moloflarımızla geceyi aydınlattıktan sonra, eylemi kayıpsız bir şekilde sonlandırdık. Özellikle gençlerin militan ruhu gerçekten de görülmeye değerdi.

İşçiler, emekçiler, yoksul Kürt halkı;

Faşist devletin bu ve bunun gibi saldırılarının tek çözümü iktidarı yıkmaktır. Devrimimizin öncü partisi olma yolunda ilerleyen partimiz TKEP/Leninist "Parti Bayrağı Her Yere Her Eyleme" şiarı ile ulaştığı her emekçi semtine devrim ve iktidarın sesini taşıyor. Bu yüzden kurtuluşunuz için sizleri 16.yılında Leninist Parti bayrağı altında Kürt ve Türk halklarının mücadele birliğini örmeye çağırıyoruz.

**KÜRT HALKINA KALKAN ELLERİ KIRACAĞIZ!
DİSA DİSA SERHILDAN BİJİ AZADİYA KÜRDİSTAN!**

**16.YILINDA ŞAN OLSUN PARTİMİZ TKEP/L'YE!
FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA!**

Bayramtepe'den Leninistler

NOT: Elimize e-posta yoluyla ulaşan bu metni haber niteliğinden dolayı yayımlıyoruz.

Kıracağız", "Kürdistan'da Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm", "Dışa Dışa Serhıldan Biji Azadiya Kürdistan", "Zindanlar Yıkıl-sın Tutsaklara Özgürlük", "16.Yılında Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist", "Jibo Azadi Aşiti Şer Şer Şer", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Bayramtepe'de Faşist Odakları Dağıtacağız", "Faşizme Karşı Silah Başına"...

Ardından yürüyüşe geçtik. Leninist militanların molotofları Bayramtepe'de faşistlerin korkusu olmaya yetiyor, yangından mal kaçırırçasına dükkanların kepenklerini indirmeye çalışıyorlardı. Camlardan çıkan emekçiler ise Leninistleri alkışlıyor, Denizlerin yoldaşlarını bağrına basıyorlardı. Meydana gelindiğinde ise lastiklerle yol kapatıldı ve sonra ateşe verildi. Bir Leninist ajitasyon başladı, "Halk düşmanı faşistleri Bayramtepe'de barındırmayacağız, faşizmin anladığı tek dil devrimci şiddettir, tüm bu saldırıların son bulması için sermayenin faşist devletin ikti-

Bir Kavga Dır Yaşamak

Ölürsem

*Hayvandan insana doğru aktığı
Tüm insanlığın kurtuluş kavgasında
Nefer olduğumda kavradım
Yeryüzündeki bütün bebeklerin
Bebekliği için,
Bütün yüreklerin ve
Tenlerin coşkusu sevdasına
Sevdalar neferi olduğumda
Anladım*

*Ve ölürsem apansız bir noktada bu sev-
danın
Yolunda
Ne doyarım yaşamaya
Ne de insan olma kavgasına*

Rasim OKTAR
12 Haziran 1996

Aynil ve Rasim yoldaşlar mücadeleleri-
ni Çanakkale’de yürütüyorlardı. İkisi de tüm
enerjilerini devrim ve sosyalizm mücadele-
sine seferber etmişlerdi.

Aynil yoldaş Tüm Bel-Sen’de
başkanlık yapıyordu. Burada yürüt-
tüğü çalışmalar sendikal nitelikten öte
devrimci bir öz taşıyordu. Örneğin,
'96 Ölüm Orucu’nda ölümsüzleşen
A. İdil Erkmen’in cenaze töreni için
Çanakkale Belediyesi’nin megafo-
nundan “*Bütün halkımızın başı sağ
olsun, cenaze törenine tüm halkımız
davetlidir*” diyerek anons yapmış, bir
Leninist olarak sahip olduğu cesareti
bir kez daha ortaya koymuştu.

Rasim yoldaş da İHD’de başkan-
lık yapıyordu. Onun çalışma yürüttüğü
dönemde İHD, alışılmış çizgisinin çok öte-
sine geçerek, devrimci bir kurum halini
almıştı. Örneğin, Çanakkale Zindanı’nda
bulunan devrimci tutsaklar için dışarıda
destek eylemleri düzenleniyor, '96 1
Mayıs’ında “Yaşasın Marksizm-Leninizm”
pankartıyla çıkıyordu meydana.

Yoldaşlar tüm bunları yaparken,
Çanakkale halkının sevgisini ve desteğini de

aldılar. İkisi de güler yüzlü, neşeli, umutlu
insanlardı. Herkesin tanıdığı, bildiği, varlık-
larıyla insanlara güç veren sevgi dolu mili-
tanlardı.

23 Eylül 1996’da Ezine yakınlarında
geçirdikleri bir trafik kazası sonucu, ölümsüzleşen yoldaşlar, yürüttüğümüz yolda bize
Leninist çalışma konusunda örnek
olmuşlardır. Gülüşleri kavganın ateşi içinde
ve Ekin Su’nun düşlerinde büyümeye
devam ediyor.

AYIŞIĞIMIZDA 16. YIL ETKİNLİĞİ

*dediği gibi, 'Partim verdi bana gözlerimi' partim verdi
bana bu yüksek onuru; bu onuru taşımak kolay değil.*

Proletaryanın devrimci sınıf partisi 16. mücadele yılını çeşitli
etkinliklerle kutladı. Bunlardan biri de Ayışığı Sanat Merke-
zi’nde gerçekleşti. Güneş batmaya hazırlanıyordu... Havada hafif bir
rüzgar vardı... Ortalık cıvılcıvıldı... Dışarıdan insan sesleri yükseli-
yordu... Ayışığı’nda hazırlıklar sürüyor-
du... Kızıl bayraklar, Filistin kefiyeleri,
Deniz’in, 13 Mart Savaşçıları’nın, Aysu-
nuzmuzun, Sibelimizin, Muratımızın re-
simleriyle süslemiş büyük salonumu-
zu. Özenle hazırlanmış, kırmızı atlasla
kaplı kürsümüz de, salonun hakim bir
noktasında duruyordu. Artık hepimiz ha-
zırdık, başlayabilirdik...

Tüm devrim savaşçıları onuruna,
saygı duruşuyla başladık. Sözü ilk alan
yılların deneyimine sahip, bir işçi yolda-
şımız oldu: “*Bugün benim doğum gün-
üm, senin, onun, bizim doğum günü-
müz; kutlu olsun...1 Eylül 1990’dan bu-
güne. Leninist Saflarda Savaşmaya şa-
rıyla yürüyoruz... Devrime, komünizme,
insanlaşmaya, özgürleşmeye... Kutlu ol-
sun...*

*Bugün burada sizlerle olmaktan
çok mutluyum... Bu kürsüden sizlere hi-
tap etmenin yüksek onurunu taşıyo-
rum... Büyük Fransız şair Aragon’un*

...
*Politik-ideolojik öncülüğü kanıtlanan Leninist Parti-
ni’nin pratik öncülüğü için on kat, yüz kat daha fazla bir tempoyla
yükseltmeliyiz savaşı... Bu, bizim yeni yaşamız, yeni miladımız, atılım
yılızımız olmalı... Olacak”* diyerek seslendi bizlere. Sonra söze gençler
devam etti. Genç yoldaşlarımızdan birisi, “*Türkiye ve Kürdistan’daki*

*devrime dair politik saptamalarımız konu-
sunda kendimizi ispatladık, artık yapmamız
gerekten bunu pratiğe de yansıtacaktır. Hak-
kettiğimiz nicel güce kavuşmak için bu yıl ol-
dukça uygun. Kendimizi göstermeliyiz!”* di-
yerek coşkusu bizlerle paylaştı. Herkes
heyecanını, umudunu, mutluluğunu dile geti-
riyordu. Evet, heyecanlıydık; yeni mücadele
yılızımızı kutluyduk... Mutluyduk; yıldızla-
rımız yanımızdaydı; Aysun, Sibel, Murat...
Zindandaki yoldaşlarımız yanımızdaydı...
Yine zindanda yoldaşlarımızın hazırladıkları,
uzun uzun kolektifimizi anlatan bir broşür o-
kundu. Umutluyduk; gelen karanlık geceye
rağmen, gelecek güzel günü de biz karşılaya-
caktık... Bilincimizle, kararlılığımızla, coş-
kumuzla...

Ardından yemekler yendi, şiirler okun-
du. Emeye Ezgi Müzik Grubu marşlar, şarkı-
lar söyledi. Hepimiz beraber söyledik.

Taksim’de, Ayışığı’nda, hepimiz bera-
berdik o gün... “Yüzlerimiz ileri dönük”.

KOLEKTİF BİR ÖRGÜTLEYİCİ OLARAK DERGİ

Dergimiz, kolektif emeğimizin cisimleşmiş hali; onda hepimizden bir parça var. Hepimiz onun oluşumunda, yayına hazırlanmasında ve olabildiğince çok insana ulaşmasında şu ya da bu şekilde yer alıyor, yaratıcı katkımızı sunuyoruz. Şimdi hepimizin kendimize sormamız gereken soru: Bu yeterli mi?

Eğer sorunu biçimsel bir sahiplenmeden çıkaracak, olanı, olması gerekenin yerine koymayacak, tam anlamıyla içselleştireceksek bu soruya gönül rahatlığıyla “evet” yanıtı vermemiz mümkün değil. Evet o bizim gözümüz, kulağımız, aklımızın ve yüreğimizin sesi; proletaryaya onun türküsünü onun sesiyle söyleyen bir orkestra; devrimin soluğu... Evet o, sürecin bilimsel tahlillerinin imbiekten geçirilmiş, damıtılmış hali... Deyim yerindeyse, kolektifimizin aynası. O halde o aynadan bize ve milyonlarca işçi ve emekçiye ne yansıyor?

Her şeyden önce, yayınlanan yazıların bilimsel değerlerinin hepimiz farkındayız. Okuyan insanların da bunun ayırıcına vardıklarını gözlemleyebiliyoruz. Bu oldukça önemli bir nokta; ama bundan kendimize bir övgü payından daha çok, bir görev çıkarılmamız. Madem ki dergimizde yayınlanan yazıların düzeyi bilimsel olarak gelişkin bir noktayı temsil ediyor, asla dergi sayfalarında kalmamalılar. Mutlaka bunların işçi ve emekçilere ulaşması ve onlar tarafından özümsemesi gerekiyor. Hepimizin bunun olmadığı koşullarda bir şeylerin eksik kalacağını, onları bundan mahrum etmeye hakkımızın olmadığını bilince çıkarmış olmamız gerekiyor.

Dergi, ulaşılmış bilimsel düzeyi yansıtmamanın ötesinde kolektif bir örgütleyicidir de. Dergi dağıtımını bunun en iyi aracıdır. Bu konuya girerken şunun altının kalın çizgilerle çizilmesi gerekiyor: Dergi dağıtımını, açık çalışmanın yöntemlerinden biridir. Bu konuda herkesin çok rahat olması gerekiyor.

Nasıl ki burjuva gazeteler her yerde rahatlıkla satılıyorsa, işçi ve emekçilerin sesi olan dergimiz de her yerde rahatlıkla satılabilir, dağıtılabilir. Sermayenin kapıkulu askerleri dergimizin dağıtımına engel olmak için pürüzler çıkarabilirler. Buna asla izin verilmemeli; böyle bir durumla karşılaşıldığında yasal haklarımız sonuna kadar kullanılmalıdır. İşçi ve emekçilerin sesinin en geniş yığınlara ulaşmasını hiçbir güç engelleyememelidir.

Ancak bugün görünen sorun, burjuvazinin önümüze engeller çıkarmasından daha çok, bizim kendi önümüze engeller dikmemizdir; sudan gerekçelerle dergi dağıtımını aksatmamızdır. Sorun daha çok dergi dağıtımını ile kitlelerle ilişki kurma arasındaki bağın yeterince anlaşılammış olmasından kaynaklanıyor. Derginin aynı zamanda kolektif bir örgütleyici olduğu, birisine dergi verdiğimiz daha o ilk anda kolektifle onun arasında bir ilişki kurulduğu yeterince anlaşılmasa, dergi dağıtımını, yapılabilecek bir işmiş gibi algılanır.

Halbuki, bir kez dergi verilen bir insanla ilişkiyi sürekli kılmak şarttır. Bir sonraki sayıyı götürdüğümüzde bir öncekinin de-

ğerlendirmesini onunla birlikte yapabilmek, anlaşılammış ya da kafaya takılan bir yer varsa, ya da paylaşılmak istenen bir düşünce, bu eleştiri ya da öneri de olabilir, varsa, bunların değerlendirilmesi bütünsel olarak ele alınmalı.

Bunun için de, dergi dağıtımını için planlama yapılması gerekiyor. Dergi çıktığında hemen alınması, hemen o gün ya da en geç birkaç gün içinde kimin nereye dağıtılacağı konusunda planlanması şarttır. Aksi takdirde işler oluruna, kendiliğindenliğe bırakılırsa ne zaman yapılacağı belirsizleşir. Buna Oblomovluğun en önemli alamet-i farikası, ertelemecilik de eklenirse, dergiler bir yerde, kitleler bir yerde beklemeye devam ederler.

Oysa ki, bugünkü koşullarda okurlarımızın sayısını on kat, yüz kat artırmamız zorunludur. Öyle ki, bulunduğumuz yerde girilmediği ev ve çalınmadık kapı bırakmamış olmamız gerekiyor. Her sayıda dağıtılan dergi sayısını bir önceki sayıda dağıttığımızın üzerine çıkarmayı hedeflememiz, çitayı sürekli yükseltmemiz, asla ulaşılan düzeyin altına düşmememiz gerekiyor. Bulduğumuz yerde kolektifin ne ölçüde geliştiğinin en önemli göstergelerinden biri budur. Hiçbir sorunun bunun önüne geçmemesi gerekiyor.

Kadro yokluğunda dahi, iyi bir dağıtım ağı kurmak mümkündür, yeter ki sorunun önemi yeterince anlaşılınsa, dergiler zamanında alınsın ve iyi bir program yapılsın. Dergi dağıtımında yeni insanlara görev vermek, hem onların inisiyatifini geliştirir hem de dağıtımcı ağı genişletir. Her dergi dağıtım birimi kendi alt birimlerini oluşturmalı, onları motive etmeli ve çalışmalarını denetlemelidir. Özellikle bu konuda genç yoldaşların önü açılmalıdır; onların atak ve girişken özellikleri bu çalışma içinde daha da geliştirilmelidir. Her işi doğrudan dağıtımcı hatta doğrudan muhabir haline getirilmelidir. Onlardan karşılaştıkları çarpıcı olayları, özellikle kapitalizmin insan yaşamını hiçe sayan, azgınca sömürsünü gösteren olayları, dergiye yazmaları istenmelidir. Ayrıca dergi hakkındaki kendisinin ve çevresindeki insanların görüş ve önerilerini, varsa eleştirilerini, dergiye yazmalarını istemek gerekiyor. Böylece derginin içeriği zenginleşir, varolan eksiklikler daha kolay fark edilir ve hızla düzeltilir. Bu konuda internetin daha aktif ve etkili kullanılması sağlanmalı, insanlar buldukları yerden en yakın internet cafe’den dergiye yazılar, haberler, resimler vb. ulaştırabilmelidir. Dergi bu tür materyallerle yaratıcı düşüncelerle desteklendiğinde, hem teknik düzeyini hem de içeriğini geliştirecektir. Daha canlı, daha güncel ve daha çarpıcı olaylar dergi sayfalarında yer alacak, okuyanlar kendi yaşamlarından izler bulabilecektir. Özellikle fabrikalardaki işçi yoldaşlara bu konuda çok iş düşüyor. Hem kendileri hem de yanı başlarındaki işçileri bu konuda teşvik etmeleri derginin asıl işlevine kavuşmasında önemli bir rol oynayacaktır. Dergiye daha fazla katkı sunulması, derginin geniş işçi ve emekçi yığınlar tarafından daha fazla sahiplenmesini getirecektir.

Yaşamın her alanında her anında karşılaşılan, kapitalizmin ne mende bir sistem olduğunu, insanları nasıl yıkıma uğrattığını gösteren her olay, çarpıcı, yalın ve somut bir dille dergi sayfalarına yansımaları, özellikle haber-yorum yazılarında teorik-akademik bir dilden, basmakalıp cümlelerden sakınılmalıdır. Yaşamın diliyle, yaşadığı gibi anlatılmalıdır olaylar.

Şimdi dergimizin adını her semte, her mahalleye, her sokağa, her eve götürme zamanıdır. Kapıları çaldığımızda mutlaka açan birileri bulunacaktır, ve hiçbir tepki vermeseyse bile, dergimizin adını duymuş olacaktır. İşçilerin, emekçilerin sesini....!

SERMAYENİN SARIGAZİ FESTİVALİ DAĞITILDI

Biz Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi emekçileri 115 gündür çalışmalarımızı dışarıda, sokaklarda Sarıgazi halkının içinde yapıyoruz. Sanat merkezimiz 115 gündür mühürlü. Biz, işçi sınıfı ve emekçinin, kültürünün, sanatının, bilimsel dünya görüşünün kavratılması ve geliştirilmesi için mücadele veriyoruz. Çünkü, işçi sınıfı ve emekçiler, kendi ideolojisini,, kültürünü, sanatını sahiplenip geliştiremezlerse, burjuva ideolojisi, ve onun yozlaştırıcı, uyuşturucu, çürütücü kültürü çatlaklardan hızla halka sızıyor. Uyuşturulan, çürütülen beyinler ise ayağa kalkıp onurlu bir yaşam için mücadeleye atlamazlar. Sermaye sınıfı ve onun aygıtları da bu bilinçle işçi sınıfı ve emekçilerin kültürünü, sanatını, sesini kesebilmek için Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi'ni dinci, gerici, ırkçı AKP'li belediye ve jandarma işbirliğiyle mühürlediler. Dünyanın genelinde emek ile sermayenin şiddetlenen çatışması, Sarıgazi özelinde kültür sanat cephesinde de tüm gücüyle sürüyor.

Bütün bu gelişmelerin üzerine halkın kültürüne, sanatına düşman AKP'li belediyenin bir festival düzenleyeceğini duyduk. Hemen bir bildiri hazırlayarak, bir hafta öncesinden, ulaşabildiğimiz tüm evlere, esnafa, ana caddelerde ve sokaklardaki emekçilere 4 bine yakın bildiri dağıtarak belediyeyi teşhir ettik. Bildirimizin sonunda, *"nasıl ki son seçimlerde milyonlarca emekçi seçimleri boykot ettiyse, nasıl ki Diyarbakır gezisinde kendilerini yok sayan Tayyip Erdoğan'ı Kürt halkı boykot ettiyse, emekçiye düşman AKP'li belediyenin festivalini de Sarıgazi halkı boykot edecek bilinçtedir. Sermayenin temsilcisi belediyenin festivalini boykot edelim"* çağrısıyla bitirdik.

Festivalin yapılacağı Cumartesi günü, Ekin Sanat Merkezi'nin önünde her hafta düzenli yapılan etkinliğimize başladık. bir hafta önceki etkinlikte, jandarma akrebiyle, kamyonlarıyla Ekin Sanat Merkezi'nin önünü kuşatmış ve bize etkinliği yaptırmayacağını söylemişti. Biz de, hiçbir gücün işçi ve emekçilerin kültürünü, sanatını engelleyemeyeceğini söyledik. Bunun üzerine bizi engellemeye giriştiklerinde bizim militan tavrımız ve dışarıdan gelen emekçilerin müdahalesiyle geri çekilmek zorunda kaldılar. Biz de yüksek sesle, jandarmanın sadece sanat merkezine baskı yapmadığını, tüm Sarıgazi halkına gözdağı vermeye çalıştığını, buna sessiz kalırsak sermayenin bizi sömürmeye devam edeceğini, kendi kültürlerini sahiplenmeleri ve bize katılıp müdahale etmeleri çağrısında bulunduk. Bunun üzerine 70-80'e yakın jandarma gücü ne yapı-

cağını şaşırılmış bir halde, "siz haftaya görürsünüz" diyerek alanı terk etmek zorunda kalmıştı. Biz ise festivali boykot edeceğimiz güne gelmesine rağmen, o Cumartesi de her zamanki gibi saat 19.00'da toplanıp etkinliğimize başladık. Karşı-devrimin kolluk güçleri ise gelmeye cesaret edemedi.

Etkinliğimizi 19.45'de bitirerek, megafonumuzla herkese, festivali boykot etmek için bizimle gelmeleri çağrısı yaparak yürüyüşe geçtik. Festivale katılım çok düşüktü ama, yine de protesto edeceğimizi söylediğimiz yüzlerce insan ve diğer dergi çevrelerinden gençler festival alanının çevresinde dolaşıyorlardı. Festivalin girişleri jandarma tarafından kuşatılmıştı. Biz içeri girerken, bir arkadaş gözü altına almaya çalıştılar. Onun üzerine üç kişi onu almaya gittiğinde, o üç kişiyi de jandarma tutunca, protestoyu hemen orada başlattık. "Ekin Sanat Merkezi Kapatılmaz", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganlarını gür bir şekilde atmaya başlayınca jandarma hepimizin üstüne saldırdı. Çevremizdekilerin de desteğiyle jandarmayı püskürttük ve arkadaşlarımızı kurtardık. Sadece fark edemediğimiz bir kişiyi gözaltına almışlar ve anlatılanlara göre jandarma aracında yoğun darbelerle gözünü şişirerek zarar vermişler. Bu gelişmelerin üzerine halk jandarmayı taşlamaya başladı.

Daha sonra çevremizde toplanan gruplarla birlikte sahnenin en önüne gidilerek sloganlarla protesto devam etti ve sahne işlemeze hale geldi. Songül Karlı'yı yarıda sahneden indirmek zorunda kaldılar ve Murat Kekili'yi de atılan taşlardan dolayı sahneye çıkarmayınca festivalin bitirildiğini açıklamak zorunda kaldılar. Devrimci, demokrat, yurtsever çevrelerin ve halkın yoğun desteğiyle festivali engelledik. Tüm Sarıgazi halkı o gün şunu gördü: Eğer devrimci öncü gücün etrafında harekete geçerse, ne belediye, ne jandarma, ne de bizi sömüren kapitalist sınıfın hiçbir gücü engellemez. Önümüzdeki tüm engelleri yıkacak güce sahibiz. Yeter ki sağlıklı bir önderlik etrafında, cüretli bir şekilde ileri atılalım. Böylece sermaye sınıfı kendi yoz, çürümüş kültürünü AKP'li dinci-gerici belediye eliyle ve jandarmanın zoruyla Sarıgazi halkına dayatamayacağı açık bir yenilgi yaşayarak bir kez daha gördü.

**EKİN SANAT MERKEZİ KAPATILAMAZ!
DEVRİMCİ SANAT ENGELLENEMEZ!
UMUDUMUZ KAVGADA KAVGAMIZ SANATIMIZLA!**

Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi

SARIGAZI'DEN İZLENİMLER-I

Sarigazi'de 3 Eylül günü festivalde ve sonrasında gelişen olaylarda gözaltına alınanlarla ve tutuklananların aileleriyle Sarigazi sokaklarında görüştük. Kimilerinin evine misafir olduk. Mücadele Birliği olarak leninistlerle birlikte burada yaptığımız sohbetleri, size de aktarıyoruz.

Çatışmaların gerçekleştiği Demokrasi Caddesi üzerinde karşılaştığımız bir esnafı ayak üstü sohbet ediyoruz. Adamın eşinin tutuklanan 9 kişi arasında olduğunu öğreniyoruz. Öncelikle yaşadıklarından dolayı geçmiş olsun diyoruz, tutuklandıktan sonra eşinden haber almadığını soruyoruz; "hayır, görüşmedim, yarın görüşürüm, yarın görüşeceğim" diyor.

Mücadele Birliği: "Eşiniz barikatta mıydı?"

Esnaf: "Hayır, barikatta değildi. Şurada, benim yanıma gelmek istemiş, acaba ne oldu diye merak etmiş. Dükkanım tam şurada ve gelirken gözaltına alınıyor. Baronun gönderdiği avukatlar iki gündür itiraz dilekçesi verecekti, vermedi. Bir işe yaramazlar, gözlerimle gördüm, karakolda kafa tokuşturuyorlardı."

Bir diğeri oradan lafa karışıyor: "İtiraz dilekçesini kendin ver, buranın krokisini çiz. Dükkanın yerini ve gözaltına alındığı yeri çizelim beraber, senin yanına gelirken alındığını anlatalım, kendin ver dilekçeyi, daha etkili olur."

Esnaf: "Yok, önce yarın bir konuşayım eşimle, sonra dilekçe verelim. En son bir şey söylüyordu bana, yarım kaldı, ağzını kapattılar. Bana ne söyleyecekti, onu da öğrenmek istiyorum"

Yanlarından ayrılır ayrılmaz küçük marketin önüne geliyoruz. Öğrendiğimize göre o dükkanın önünde toplanmış, barikatları izleyen halk, saldırı olunca oraya sığınmış ve jandarma gelip orayı dağıtarak herkesi gözaltına almış. Orada toplanmış olan misafir kadınlar ve esnaf, bize o gün yaşananları anlatıyorlar.

Esnaf Kadın: "Biz buradan üçümüz beraber alındık. Oğlum, kızım ve ben. Burada alınanlar, hep benim gibi bayanlardı, meraktan buradaydı kimi... ne oldu merak ediyorduk, o kargaşada zaten eve gidecek zaman yoktu. Dükkana girdik, komşular da girdiler. Kepenkleri kapattık. Burada hep eylem olur, anma olur, yürüyüş olur, saygımızdan kapatırız dükkanımızı.

Ben esnafım, burası benim işyerim, benim her zaman müşterim gelir, sigara alır falan. Dükkanımıza girmeye, dağıtmaya hiç hakları yok. Jandarma gelip evimizden topladı bizi, burası bizim evimiz. İçeriye girdiler, dağıttılar, tabağını kırdılar. Terazimi düşürüyorlardı, zor tuttuk. Oğluma ruhsat falan sorular, ruhsatı, vergi levhasını getirdi, hepsi doğru çıktı. 'Buraya gel' dediler, gitmedik, kızdı, ana avrat küffretti. Sizi asarım, keserim, 'komutanım emret bunları öldüreyim, içeriyi

10 Eylül tarihinde tutuklamaları protesto etmek amacıyla Mücadele Birliği'nin Sarigazi'de yaptığı eylemden...

tarayayım' ve böyle ağza alınmaz laflar söyledi. Biz esnaf adamız ne işimiz olur öyle eylemde, eğer katılsak, zaten burada durmazdım ben. Gençleri dövdüler gözümüzün önünde. Karakola gittiğimizde de 'ifade ver' dediler; 'hayır' dedim, 'veremem, savcılıkta vereceğim ifademim' dedim. Savcılıkta, 'ben orada esnafım, bu bayanlar da 20 yıllık komşum, ifademiz senin elinde, bak, hepimiz aynı sokakta oturuyoruz, bu insanlar suçsuz' dedim. 50 yaşında insanlar... İfademi imzala dedi, bizi bıraktı, bazı arkadaşları tuttu. 27 kişi 18 yaşından küçük. Benim kızım 14 yaşında, bunun ne işi olur ifadeyle..."

Bu sırada kızı da "çok korktum, bayağı ağladım" diye ekliyor.

Esnaf Kadın: "Ben korkmadım. Niye korkayım ki, ne yapabilir bana... Eşimin olaydan haberi yoktu. Gece eve geç geliyor; bir de bakıyor ki, ne karısı var; ne çocuğu... kalkıyor dükkana geliyor; kapalı. Şüpheleniyor ve karakola geliyor."

Mücadele Birliği: "Önceki yıllarda festivale katılıyor muydunuz?"

Esnaf Kadın: "Çocuklar istiyordu, kırmıyorduk. Bu sene katılmadık. Geçen yıl da katılmadık."

Kızı: "Buradaki uzman çavuş, 'gelecek yıl, ben burada komutanım, o zaman göstereceğim size' diye tehdit etti."

Esnaf Kadın: "Öyle kolay mı?"

Mücadele Birliği: "AKP'li belediye geldikten sonra mı böyle oldu?"

Esnaf Kadın: "Gelmez olsaydı. O gelince böyle oldu, bize kan kusturdu. Şimdi de merkeze cami dikeyorlarmış. Diksin, kim gider ki.

Olay anında sadece buradan 12 kişiyi aldılar; diğer yerlerden de almışlar; aldıklarını dövüp buraya koydular (dükkanı göstertiyor). Hepsi de alakası olmayan insanlar. Bir kişiyi yoğun bakıma kaldırdılar. Bir çocuğu saçından tutup getirdiler. Belirli bir kesime baska var; belirli kesim çok rahat, madem öyle ayrıcalıklı davranmasınlar. Kafa, göz, kadın, çocuk demeden vuruyorlardı. Konkafsiyondan çıkan bayanı nasıl dövdüler. Karakola gidince, bir asker tanıdı bizi, müşterimizdi. 'Ne işiniz var sizin burda' dedi. Ne işimiz olacak, işyerimizden tutunuz getirdiniz."

Sohbet sürerken, yanımızdaki kadın Leninist, buradaki olaylar esnasında Evrensel, Gündem, Birgün gazetelerinden ve çevrelerinden insanlar olduğunu, cep telefonlarıyla fotoğraflar çektiğini ama gazetelerinde hiçbir şekilde yer vermediklerini, bunları teşhir etmek gerektiğini belirtti. Oradan ayrılırken, barikatlarda bulunmuş olan beraberimizdeki işçi bir kadınla sohbet ettik. Ona öncelikle, daha önceki yıllarda festivale katılıp katılmadığını; bu festivalle diğerleri arasındaki farkları sorduk.

İşçi: "Katılıyorduk tabii. O zamanlar daha güzeldi. Bu sene hiç iyi geçmedi. İstemiyorduk zaten biz bu festivali. Çok tepki çektik."

Mücadele Birliği: "Olaylar nasıl başladı?"

İşçi: "O sırada ben evdeydim. Gürültüler başlayınca çocukları içeri aldım, dışarı çıktım. O sırada arkadaşımı gördüm. Barikatlar kurulmuştu, bütün herkes buradaydı. Biz de geldik, barikatlara girdik. Sonra jandarma geldi, insanları hırpalamaya başladı. Biz yüksek bir binaya çıkıp bal-kondan izlemeye başladık. Eğer asker gelmeseydi olay-

lar bu kadar büyümezdi. Ne yapıyorsa devlet yapıyor. Bak, şu işyerinden bir bayan 2 erkek çıktı. Çıkar çıkmaz oradan aldılar onları, ama acayip dövüldü. Bir de pis pis küfür ediyor şerefsizler; çok acayip küfür ediyorlar; ağza alınmayacak laflar söylüyorlar bayanlara, şok olduk. Askerin böyle yapması bizi şok etti. Dövüyor, hem de pis pis küfürler ediyorlar. Asker; benim, senin, onun çocuğu yani. Asker bunu yaptıktan sonra polis haydi haydi yapar. Biz askerden böyle bir şey beklemiyorduk.”

Sohbetimizi, gözaltına alınıp serbest bırakılmış bir ananın evine giderek sürdürdük. Orada konuk olarak bulunan bir kadın daha sohbetimize ortak oldu. Ve herkes hızla anılarını paylaşmaya devam ettiler.

Kadın: “Katılanlardan Ş. abla, yazık, incecik bir terlikle alınmış, dondu sabaha kadar.”

İşçi: “Eğer orada ben alınsaydım daha kötüydü, mini etek vardı üzerimde.”

Ve sohbet, o gün akşamüzeri, saldırıları ve tutuklamaları protesto etmek için yapılan basın açıklamasına geldi.

Kadın: “Katılım yetersizdi, çok azdı.”

İşçi: “İyi idi iyi”

Kadın: “Yok, değildi. Bütün yapılar buradaydı”

İşçi: “Sadece onlar değil, kadınlar destek verecekti eyleme, analar destek verecekti. Analar destek vermezse gençler ne yapabilir ki? Anaların evlatlarının yanında olması lazım.”

Kadın: “Ben festival sırasında burada değildim. Haber geldi bize, hemen kalktım geldim. Geldiğimde olaylar bitmişti. Biz de dolaşarak bilgi almaya çalıştık. Herkes patlamaya hazır bir bomba gibiydi.

Demek ki, burada böyle bir olayın yaşanması için Sarıgazi’de SHP’nin seçimleri kaybetmesi gerekiyormuş. Burada devrimci muhalefetin yükselmesi için faşistlerin gelmesi gerekiyormuş ki buradaki faşizm anlaşılсын. Faşizm burada hep vardı. Geceyarısı siren sesleri falan, OHAL bölgesi gibiydi her zaman, hiçbir farkı yok. Tunceli’den kalktık geldik, aynı uygulamalar var. Burada ne vardı... Belediye SHP’deydi, bizim adamımızdı, devrimciler ondan güç alıyordu, destek alıyordu, devrimci yapılar burada sinmişti, köhnemişti artık. Biz bunu söylediğimiz zaman, ‘siz SHP’yi istemiyorsunuz, kaç tane Tuncelili belediye başkanı var sanki’ diyorlardı. Ama bu destekler geçiciydi. Biz diyoruz, bu sefer de kaybetsin, bakalım neler olacak. Kaybetti, işte bugünkü tablo çıktı ortaya. Acayip mutluym. Gençler gidiyordu oraya (belediye kastediyor) ne vardı orada, bedava çay vardı, sigara vardı... çürümüştü gençlerimiz orada.”

Mücadele Birliği: “Ayışığı Sanat Merkezi’ni de kapattılar.”

Kadın: “Biliyorum. Bu beklenen bir şey. Burada faşizm, iç yüzünü sergiliyor: Parkların, kurumların isimleri değiştiriliyor vs. burada Ekin Sanat Merkezi var; açıldı, tekrar kapatıldı, Ayışığı Sanat Merkezi kapatıldı... Mesela Metin Göktepe Parkı’nın adı değiştirildi. Çarşamba pazarının güzergahındaydı. Bunlar Sarıgazi’de yapılan şeylerdi ama bunları kimse görmüyordu. Görmesi için Cumartesi günkü gibi bir eylem gerekiyordu. Burada kazanan devrimci muhalefet olacaktır. Yönetimler gelip geçicidir, halk kalıcıdır; onu kazanmak gerekiyor.

Önceki senelerde festival çok güzel oluyordu. Ferhat Tunç geliyordu, Moğollar, Arif Sağ geliyordu... Geçen sene de katılmadık. İçimiz elvermedi. Önümüzdeki senelerde yaptırılmazlar.”

Devam Edecek...

“SARIGAZI FAŞİZME MEZAR OLACAK”

3 Eylül günü Sarıgazi Festivali’nin Sarıgazililer tarafından boykot edilmesi ardından gerçekleşen jandarmanın saldırısını protesto etmek ve o gün meydana gelen tutuklamaların serbest bırakılması için; 6 Eylül Salı günü bir eylem düzenlendi.

Sarıgazi’de akşam saat 19.30’da Demokrasi Caddesi’nin başında toplanmaya başlayan yüzlerce kişili grup, “Tutuklananlar Serbest Bırakılсын /Sarıgazi Halkı” yazılı pankart açarak Sarıgazi Meydanı’na doğru yürüyüşe geçti. “Tutuklananlar Yalnız Değildir”, “Sarıgazi Faşizme Mezar Olacak”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma”, “Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz”, “Gözaltılar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz” sloganları atarak Meydan’a indiler. Meydanda kitleyi karşılayan jandarmalar, meydana girilmemesi yönünde kitleyle tartışmaya girdi ancak kitlenin dağılmaması üzerine jandarma geri çekilerek kitleye yol açtı. Meydanda anıtın önünde toplanan kitle, sloganlarla basın açıklamasını okumaya başladı.

“(…) Geçen sene düzenledikleri festi-

val taşlanmıştı. Bu sene de yine aynı fütursuzlukla aynı şekilde halkla alay edencesine bir festival programı oluşturulmuştur. Bu durum kabul edilemezdi. Sarıgazi halkı, örgütlü öfkelerini festival alanına taşıyarak ‘bize rağmen bu festivali yapamazsınız’ mesajını net bir şekilde vermiştir. Gerici saldırılara karşı haklı karşı koyuşumuz emperyalizme göbeğinden bağlı faşist TC’nin kolluk güçleri tarafından şiddet kullanılarak bastırılmak istenmiştir. Olayların yaşandığı esnada, çocuk, yaşlı demeden insanlarımız tartaklanmış, gözaltına alınmıştır. Hala 9 arkadaşımız tutukludur. Bunları kınıyoruz. 9 arkadaşımızın derhal serbest bırakılmasını istiyoruz ve festivalin bu şekilde ele alınışı belediye ve jandarmanın işbirliği ile halka karşı yapmış oldukları bir provokasyondur. O işbirlikçilere sesleniyoruz, sabrımızı zorlamayın. Kültürel değer-

lerimizle oynamayın. Emeğimizi, haysiyetimizi yok saymaktan vazgeçin. Bizler, Sarıgazi halkı olarak biliyoruz, gerek bu festivalin ele alınış biçimi, jandarmayla belediyenin saldırısı, gerekse de ülkenin dört bir yanındaki ırkçı saldırıların hiç birisi, emperyalizmden bağımsız değildir. (...) emeği ve alnteri ile geçinen biz Sarıgazi halkı, bu emperyalist haydutların ve onların yerli işbirlikçilerinin emeğimizi yok saymalarına izin vermeyeceğiz. Kültürümüzün yaşatılması, emeğimizin ürüne dönüşmesi için örgütlenelim, saflarımızı daha da sıkılaştıralım. Faşist saldırılara sessiz kalmayalım” diyen Sarıgazililer, daha sonra sloganlar atarak dağıldılar.

SARIGAZI FESTİVALİ'NDE ÖFKE PATLAMASI

Sarıgazi işçi ve emekçilerinin yaşadığı bir semt. Üzerinde yaşadığımız toprakların her yanında olduğu gibi, buradaki insanların yaşam koşulları da her geçen gün zorlaşıyor. Tüm istem ve özlemleri bastırılıyor, yok sayılıyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin hepsi, bu koşullardan kaynaklı kapitalist sisteme ve sistemin tüm kuruluşlarına karşı müthiş bir öfke biriktirmiş durumda. Bozkırı tutuşturacak bir kıvılcımı bekliyorlar. Bu bilinçle Sarıgazi'de çalışma yapan Leninistler olarak, tüm hazırlıklarımızı bu nesnel zemin üzerinden yürütüyoruz.

3 Eylül Cumartesi günü, Sermayenin temsilcisi AKP'li faşist belediyenin festival yapacağını duyurması üzerine kolları sıvadık. Geçen yıl yaptığı festivalde Sarıgazi emekçileri festivali taşlamışlardı. Fakat, bir yıl halkın gözüne girmek için yaptığı çalışmalar, festival alanını asfaltlayarak taşlardan arındırması ve kırka yakın özel güvenlik ve jandarmanın yoğun ablukasıyla, bu yılki festivale daha iyi hazırlanmışlardı. Gerici yoz kültürü emekçi Sarıgazi halkına dayatmaya ve onları aldatmaya kararlıydılar. Aynı zamanda işçi ve emekçilerin kültürünü, sanatını yapan Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi'ni de mühürlemişlerdi. Böylece kendi sınıf çıkarlarını her alanda yaymaya daha uygun bir zemin oluşturduklarını düşünüyorlardı.

Biz Leninistler de, her dolaştığımız yerde, tüm bu gerçekleri Sarıgazi halkına taşıyarak, festivale izin vermeyeceğimizi propaganda ediyorduk. Bir çok insan bizi destekliyordu. Diğer devrimci demokrat çevrelerle de görüşerek, bunu birlikte örgütleme girişimlerimiz oldu. Festivalden bir gün önce, saat 11.00'de buluşma yerine gittiğimizde sadece bir kişi vardı ve yarım saat beklememize rağmen kimse gelmedi. Aynı gün, yeniden saat 17.00'de de görüşme girişimlerimiz sonuçsuz kaldı. Bazı çevrelerse, 1 Mayıs Mahallesi'ndeki festivale gideceklerini söylediler. Biz zaten bir haftadır bağımsız çalışmamızı sürdürüyorduk ve kendi çalışmamıza hız vererek son hazırlıklarımızı tamamladık.

Festival günü ilk protesto, Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi emekçilerinin festival alanına girişiyle başladı. Onları gözaltına almaya çalışan jandarmaya biz de karşılık vererek festivale girmelerine yardımcı olduk. Daha sonra sahnenin önünde demokrat, devrimci, yurtsever gençlerle birlikte halkın da katılımıyla protestoyu iyice yükselterek festivalin yapılmasına izin vermedik. Daha sonra jandarma havaya ateş açarak bizi dağıtmaya çalıştı. Bir grup Leninist, diğer çevrelerin gençleri ve kitleyle, meydana doğru yürüyüşe geçerken, daha önceden hazırlanan bir başka Leninist grup, yürüyeni korumakla görevlendirildi. Bütün olası gelişmelere karşı da diğer Leninistler, faşist belediyeyi tahrip etmeye harekete geçti. Tam bu sırada yürüyeni hizasında jandarma minibüsü durunca, koruma grubu, taş yağmuruna tutarak jandarma aracının camlarını ve kaportasını parçaladı. Neye uğradığını şaşırarak kolluk güçleri, önce kendilerini yere attı, daha sonra panikle ateş açmaya başladılar. Meydana varana kadar, yürüyüşe katılanlar yüzlerce kişiyi buldu. Meydanda barikatlar kurarak yol trafiğe kapatıldı ve jandarma taşlanmaya başlandı. Yaklaşık 1 saat süren çatışmadan sonra jandarmanın ateş açarak saldırması üzerine, bir kesim, Demokrasi Caddesi'ne, bir kesim de Tansaş'ın olduğu bölgeye barikatlar kurularak çatışmaya devam edildi. Burada da 2 saate yakın çatışma devam etti. Jandarmanın toparlanarak yeniden ateş etmesi üzerine Uysal Caddesi'ne inilerek belediyenin çöp kamyonuna el konup yolun ortasına çekilerek barikat kuruldu ve yol trafiğe kapatıldı. Bütün bu çatışmalarda, bir çok jandarma kalkanı parçalandı ve 8 jandarma yaralandı. Daha sonra eylemin başarıya ulaştığını düşünerek barikatları ateşe verip dağıldık.

Bizim dağılmamızdan sonra, aldığı yenilginin öfkesiyle jandarma, işinden dönen tekstil işçilerine, çocuklara ve analara saldırarak 72 kişiyi vahşice gözaltına almış ve 9 kişi tutuklanmıştır.

Sarıgazi'deki bir festival boykotu, 500'e yakın insanın çatışmalara aktif bir şekilde katılması, binlerce insanın desteğiyle, küçük bir ayaklanma provasına dönüşmüştür. Türkiye ve Kürdistan'ın tüm işçi ve emekçileri, yoksulları, ayaklanmaya hazır koşullarda yaşıyorlar. Lokal bir pratik, bunu en canlı şekilde kanıtlamıştır. Yaşanan her gelişme, Leninist politikaların doğruluğunu, yığınlara daha derinden kavratıyor.

Şimdi yapılması gereken, devrimi pratik olarak örgütlemeye girişmektir!

**YAŞASIN SİLAHLI HALK AYAKLANMASI!
YAŞASIN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ VE
HALK İKTİDARI!
YAŞASIN SOSYALİZM!**

16. YILINDA LENİNİST SAFLARA!

Sarıgazi'den Leninistler

3 EYLÜL

SARIGAZI

10 EYLÜL

7 EYLÜL

8 EYLÜL

B
A
Y
R
A
M
T

KÜRT HALKINA KALKAN
E
ELLERİ KIRACAĞIZ

**Ölüm Orucu
SÜRÜYOR!**

16. YILINDA

LENİNİST SAFLARA

